

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

המבקש

יורם וון הארון

על ידי ב"כ עו"ד ניר ליסטר

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

על ידי ב"כ עו"ד מיכל אזולאי

החלטה

לפניי בקשה לפי [סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977](#) (להלן: "החוק"), במסגרתה עתר המבקש לפסיקת פיצויים והחזר הוצאות הגנה, וזאת לאחר שזוכה מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

רקע

1. ביום 5.9.22 הוגש כתב אישום נגד המבקש, אשר ייחס לו שתי עבירות של יבוא סמים מסוכנים, לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: "הפקודה"), ועבירה של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, המבקש הינו אזרח ישראלי והולנדי המתגורר באמסטרדם. במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, קשרו הנאשם ועזרא לוריא (להלן: "עזרא") קשר לייבא סמים מהולנד לישראל. גלעד הנקין (להלן: "גלעד") הכיר את המבקש ואת עזרא כסוחרי סמים. עובר ליום 21.12.15, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, פנה גלעד אל המבקש בהצעה שחברו, יונתן מרלנגון (להלן: "יונתן") יעביר סמים מהולנד לישראל (להלן: "ההיכרות"). לצורך ביצוע תכנית זו, בשנת 2015, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, בעקבות ההיכרות, העביר המבקש ליונתן תיק ובו שני בקבוקים וכמה בקבוקונים ובהם סמים מסוג MDMA בשווי שאינו ידוע במדויק למשיבה (להלן: "התיק עם הסמים"). התיק עם הסמים נמסר ליונתן, על ידי המבקש ועזרא, בביתו של הנאשם ברחוב Waverstraat 70, אמסטרדם, הולנד (להלן: "הבית"). יונתן העביר את התיק עם הסמים לישראל, באופן שאינו ידוע במדויק למשיבה, ומסר אותו לגורמים שזהותם אינה ידועה למשיבה.

3. במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, עובר ליום 14.6.16, סיכמו גלעד ויונתן עם המבקש ועזרא כי האחרונים יעבירו להם פעם נוספת סמים לצורך העברתם לישראל. ביום 15.7.16 או בסמוך לכך, בבית, העבירו המבקש ועזרא לגלעד ויונתן מזוודה שהכילה שני בקבוקי יין אשר כל אחד מהם הכיל כ-800 גרם סמים מסוג MDMA. בנוסף, הטמינו המבקש ועזרא בתא נסתר במזוודה שלוש שקיות ניילון מוארכות ("שרוולים"), בהן: 779.03 גרם, 1,180.19 גרם ו-1

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

- 1,184.41 גרם סם מסוג MDMA, וזאת בנוכחות יונתן וגלעד. סך הכל הוכנסו למזוודה 4,768.4 גרם של סם מסוג MDMA, המחולק ליחידות, כפי שתואר לעיל (להלן: "הסמים").
4. ביום 18.7.16 פגשו גלעד ויונתן את הבלדר שלום מליוגין (להלן: "ג'ניה") באמסטרדם והעבירו לו את המזוודה עם הסמים לצורך העברתם לישראל. המבקש שילם לגלעד סכום של כ-5,000 יורו עבור ההיכרות עם יונתן. כמו כן יונתן קיבל או היה אמור לקבל מהמבקש תשלום עבור העברת הסמים לישראל בסכום שאינו ידוע במדויק למשיבה, וג'ניה היה אמור לקבל סכום של כ-40,000 ₪. ביום 21.7.16 נעצר ג'ניה על ידי בלשי משטרת ישראל כשנחת בשדה התעופה בן גוריון בישראל עם המזוודה והסמים.
5. במעשיו אלו נטען, כי קשר המבקש קשר עם אחר לשם ביצוע פשע וכן ייבא לישראל סם מסוכן מסוג MDMA בצוותא בשתי הזדמנויות.

השתלשלות העניינים עד להגשת כתב האישום בישראל

6. הפרשה מושא כתב האישום החלה ביום 21.7.16 עם תפיסתו של ג'ניה בשדה התעופה בן גוריון כשברשותו מזוודה המכילה סמים מסוג MDMA. בהמשך נעצרו גם יונתן וגלעד. בחקירתו הודה ג'ניה, כי ייבא לארץ סמים במזוודה שקיבל מיונתן, יונתן שמר על זכות השתיקה, ואילו גלעד הודה בחלקו בייבוא הסמים לארץ והפליל את המבקש ואת יונתן בחלקם. לבסוף, ג'ניה גלעד ויונתן הועמדו לדין והורשעו על פי הודאתם, בכתבי אישום מתוקנים במסגרת הסדרי טיעון, ונידונו לעונשי מאסר בפועל.
7. בתום חקירתם של ג'ניה, גלעד ויונתן החליטה המשיבה להמשיך בחקירה ולברר את חלקו של המבקש באירוע. לשם כך בוצע חיקור דין בחודש נובמבר 2016, אשר במהלכו נערך חיפוש בביתו של המבקש בהולנד ונתפסו בגדרו חומרים שזוהו כסמים מסוכנים. כמו כן, המבקש נחקר מספר פעמים בהולנד ושמר על זכות השתיקה לאורך חקירותיו. בהמשך, בוצעו השלמות חקירה נוספות בהולנד, בין היתר, התקבלה חוות דעת ממעבדת הסמים לגבי חומרים שנתפסו בבית המבקש.
8. בחודש יולי 2020, לאחר קבלת השלמות החקירה והערכת המשיבה כי קיים סיכוי סביר להרשעת המבקש, הגישה המשיבה לרשויות בהולנד בקשה להסגרת המבקש לישראל.
9. ביום 20.5.22 הודיעו הרשויות בהולנד למשיבה כי בית המשפט באמסטרדם, הולנד אישר את בקשת ההסגרה וכי ערעורו לבית המשפט העליון שם נדחה.
10. ביום 1.9.22 הוסגר המבקש לישראל, ועם הגעתו נעצר למשך מספר ימים לצורכי חקירה, נחקר והכחיש את המיוחס לו. לאחר בחינת מכלול הראיות, לרבות גרסת המבקש בחקירותיו בישראל, הגישה המשיבה ביום 5.9.22 את כתב האישום.

ההשתלשלות הקשורה במעצרו של המשיב

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

11. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים. ביום 22.9.22 הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופט א' רון) על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, אך קבע כי התשתית הראייתית לכאורה שקיימת גבולית, והורה על בחינת חלופת מעצר לאחר שיתקבל תסקיר שירות מבחן. ביום 11.10.22 דחה בית המשפט העליון (כב' השופט ע' גרוסקופף) ערר שהגיש המבקש על ההחלטה דלעיל, כאשר צוין כי ישנו פוטנציאל של ממש שתתקבל בסופו של דבר עמדת המשיבה במחלוקת בין הצדדים באשר לתוספת הראייתית הדרושה.

12. ביום 24.11.22 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני בבית אחותו, בכפוף לקבלת חוות דעת מנהלת האיזוק האלקטרוני, ובכפוף לחתימת ערבויות על ידי המפקחים, הפקדת דרכונו והפקדת סכום של 20,000 ₪. לאחר שהתקבלה חוות הדעת, ביום 30.11.22 הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני.

13. ביום 29.1.23 קיבל בית המשפט המחוזי באופן חלקי בקשה לעיון חוזר שהגיש ב"כ המבקש, אשר התבססה על מה שטען שהן ראיות חדשות שהועברו להגנה ועובדות חדשות שהתגלו במהלך ניהול התיק העיקרי. המעצר בפיקוח אלקטרוני בוטל והמבקש נותר במעצר בית לצד חלונות אוורור תחת פיקוח. ביום 13.2.23 קיבל בית המשפט העליון ערר שהגיש ב"כ המבקש על ההחלטה דלעיל, והורה על המשך מעצר בית לילי בלבד. ביום 27.4.23 קבע בית המשפט המחוזי כי עד התביעה המרכזי התייצב לעדות ולא זכר דבר, ומשכך תמונת הראיות בעייתית אף יותר. לפיכך, ביטל בית המשפט את מעצר הבית הלילי, והורה למבקש להתייצב בתחנת משטרה פעמיים בשבוע. צו עיכוב היציאה מהארץ נותר בתוקף כמו גם הערבויות הכספיות.

14. בהסכמת המשיבה, בין התאריכים 25.7.23 עד 13.9.23 יצא המבקש מהארץ להולנד לצורך השתתפות בלוויית אביו שנפטר ביום 20.7.23, בכפוף להפקדה כספית.

ההשתלשלות בתיק העיקרי

15. ביום 2.10.22 נערך דיון ראשון במסגרת ניהול ההליך העיקרי, בו ניתן מענה לכתב האישום ונקבעו שני מועדים לשמיעת ראיות. כמו כן, לאחר דין ודברים בין הצדדים, לא היתה הסכמה בדבר הגשת מוצגים, על אף שב"כ המבקש הסכים תחילה כי כל הראיות יוגשו בהסכמה, אולם לאחר שב"כ המשיבה עמדה על כך שגלעד ימסור עדות, ולא הסתפקה בהגשת הודעותיו, נסוג ב"כ המבקש מכל הסכמה להגשת ראיות ללא חקירת עדים.

16. ביום 29.11.22 הודיעה המשיבה, כי העבירה למבקש תעודת חיסיון מתוקנת אשר כללה חומר ראיות שלדבריה בשל טעות לא נכלל בתעודת החיסיון המקורית. ביום 15.12.22 העבירה המשיבה לידי ההגנה תעודת חיסיון מתוקנת בשנית, הכוללת פרפרזה לפיה בשני מועדים נפגש גלעד עם איש מרות כדי לבחון שיתוף פעולה עם הרשויות, אך לא הובטח לו דבר. כמו כן, בדיון ביום 15.12.22 העידו השוטרת זוהר עילי ויונתן.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

17. ביום 19.12.22 נדונה עתירה שהגיש ב"כ המבקש לגילוי ראייה בעקבות העברת תעודת החיסיון המתוקנת בשנית, ובית המשפט הורה על הגשת פרפרזה מפורטת יותר. באותו יום העידו גם השוטר קובי בן יעקב וג'נייה. כמו כן, ביום זה הגיש גלעד בקשה לפטור אותו מהתייצבות לדיון בבית המשפט ולאפשר לו להשתתף בדיון באמצעות היוועדות חזותית. בבקשתו מסר גלעד, כי ביום 24.6.19 עבר תאונת דרכים קשה, ובין היתר, עבר פגיעת ראש שבעקבותיה זיכרונו ניזוק וכיום הוא אינו זוכר מי דבר לפני התאונה. ב"כ הצדדים התנגדו לבקשה וביום 28.12.22 בית המשפט הורה כי גלעד יתייצב באופן פיזי לעדותו.

18. ביום 19.3.23 נערכה חקירתו הראשית של גלעד, אשר במהלכה טען שאינו זוכר דבר מחייו קודם לתאונת הדרכים, ועם תחילת חקירתו הנגדית עזב את אולם בית המשפט ללא רשות. בית המשפט קבע מועד נוסף להשלמת חקירתו הנגדית של גלעד ליום 4.5.23.

19. ביום 20.3.23 העיד רס"ר קובי ז'נו, ונקבעו שני מועדי הוכחות נוספים. ביום 25.4.23 הגיש גלעד בקשה לדחות את הדיון בעניינו למועד אחר, ובית המשפט קבע כי ככל שלא יתאפשר לעד להגיע קודם לכן, עדותו תישמע ביום 16.7.23. עם זאת, מועד זה נדחה בהמשך בשל מחלת ב"כ המבקש ליום 20.9.23.

20. לאחר שמועדי הוכחות אחרים שנקבעו בוטלו מפני שלא ניתן היה לשמוע את העדים מהולנד בהיוועדות חזותית, ביום 3.7.23, לאחר הכנות ותיאומים רבים, הגיע מועד עדויות העדים מטעם הרשויות בהולנד, ברם לאחר שהעידו שלושה עדים בלבד מתוך שישה, הפסיק בית המשפט בהולנד את הדיון.

21. ביום 20.9.23 הושלמה חקירתו הנגדית של גלעד, שחזר על טענתו כי אינו זוכר את האירועים שהתרחשו בחייו קודם לתאונת הדרכים שעבר. בתום הדיון ביקשה המשיבה מספר ימים בכדי לבחון את עמדתה, והדיון נדחה ליום 26.9.23.

22. ביום 24.9.23 הודיעה המשיבה על חזרתה מכתב האישום נוכח ההתפתחות הראייתית שחלה בתיק. בדיון מיום 26.9.23 הורה בית המשפט על זיכוי המבקש לפי [סעיף 94\(א\) לחוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\]](#), תשמ"ב-1982 (להלן: "[חוק סדר הדין הפלילי](#)") ופקיעת התנאים המגבילים בהם היה מצוי.

23. מכאן הבקשה שלפניי.

טענות הצדדים

טענות המבקש

24. ב"כ המבקש טען, כי נפלו פגמים חמורים בהתנהלותה של המשיבה לכל אורך ההליך, החל מחיקור הדין בהולנד, המשך בהליך ההסגרה לישראל וכלה בהליך המעצר ובניהול ההליך העיקרי. לטענת ב"כ המבקש, הודעתו השקרית של גלעד בה קשר את המבקש לעבירות, היא הראייה היחידה עליה ביססה המשיבה את החלטתה לחקור את המבקש בהולנד בשנת 2016. כמו כן, טען כי לאחר מכן השתתה המשיבה באופן לא סביר במשך כארבע שנים, כאשר רק

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

בשנת 2020 הגישה את בקשת ההסגרה כנגד המבקש. עוד נטען, כי בבקשת ההסגרה מסרה המשיבה מידע שגוי לרשויות בהולנד על מנת לבסס את בקשת ההסגרה, ובהמשך הפרה את הבטחתה כי המבקש יועמד לדין מיד עם הגעתו לארץ, שכן בפועל עצרה אותו לצרכי חקירה וחקרה אותו חקירות נוספות. לטענת ב"כ המבקש, מעצר הימים שנעצר המבקש עם הגעתו לארץ היה מעצר שווא, אשר נעשה בניגוד לאמור בצו ההסגרה ומבלי שצו זה הוצג לבית המשפט, אשר סירב להאריך את מעצר הימים ללא הצגתו.

25. בנוגע למעצרו של המבקש עד תום ההליכים, נטען כי המשיבה התנהלה באופן רשלני בכך שבמועד הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים העבירה להגנה חומרי חקירה נוספים, ואף העבירה חומרי חקירה נוספים מספר פעמים לאחר מכן. לטענתו, חומרי החקירה הנוספים שהועברו התגלו כמהותיים להגנת המבקש והוסיפו לכרסום בראיות, כך שלאחר כשלושה חודשים בהם שהה המבקש במעצר מאחורי סורג ובריה, הוא נעצר באיזוק אלקטרוני.

26. אשר להתנהלות המשיבה בהליך העיקרי, ב"כ המבקש טען כי נקט במאמצים רבים על מנת להחיש את בירור דינו, אך המשיבה מצדה גררה רגליים, הכשילה, ולכל הפחות התרשלה בעבודה, בין היתר, בכך שהגישה בקשה לתיקון כתב אישום, העבירה חומרי חקירה באמצע ניהול ההוכחות, וגרמה בהתנהלותה לביטול דיונים פעם אחר פעם, החליפה עדים במועד הדיון, הגישה תעודת חיסיון תוך כדי ההליך והעידה עדים שלא במועד שנקבע. על העברתם של חומרי החקירה הנוספים לאחר שהחל המשפט, טען ב"כ המבקש, כי מדובר בהתנהלות פסולה המנוגדת לחוק ושפגעה באופן משמעותי בהגנתו של המבקש ובחירותו. עוד נטען, כי העברתה של תעודת החיסיון לפיה גלעד נפגש פעמיים בשנת 2016 עם איש מרות, גם היא נעשתה בעניין שנוגע ללב התיק, לאחר תחילת המשפט ובאיחור של שש שנים, והביאה לעיכוב נוסף בהליך.

27. עוד טען ב"כ המבקש טענות שונות ביחס להתנהלותה של המשיבה לעניין בקשתה להעיד עדים מטעם הרשויות בהולנד באמצעות היוועדות חזותית, הנוגעות לאופן בו הגישה את בקשתה לעדות באמצעות היוועדות חזותית, התנהלותה סביב הקשיים הטכנולוגיים לקיום העדות, בקשתה להחליף עד אחד בעד אחר והתנהלות בדיון עצמו, אשר הופסק באמצעו על ידי נציגי הרשויות בהולנד.

28. ב"כ המבקש טען, כי יש לפסוק למבקש פיצויים והחזר הוצאות הגנה מכוח שתי העילות בסעיף 80(א) לחוק – "היעדר יסוד להאשמה" ו"נסיבות נוספות המצדיקות זאת". העילה הראשונה מתקיימת, לטענתו, מאחר שהמסד הראייתי עליה נשענה המשיבה לא ביסס סיכוי סביר להוכחת אשמתו של המבקש והזיכוי היה צפוי מראש. לדבריו, המשיבה התבססה על הודעת העד גלעד, אשר הציג גרסה שאינה סדורה, אינה רציפה ואינה עומדת ברמת המינימום הסביר מבחינת בהירותה, הפרטים הכלולים בה, הקונקרטיים שלה וחלקו של המבקש. בנוסף טען, כי מלכתחילה ידעה המשיבה כיצד נגבתה הודעתו של גלעד, וניתן היה להבחין מחומר הראיות שהיה בידה עוד בשנת 2016, שהיחידה החוקרת גרמה לגלעד למסור גרסה מפלילה נגד המבקש בתמורה לעסקה או לשחרורו.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

29. ב"כ המבקש הוסיף וטען, כי בידיה של המשיבה לא היו גם החיזוקים הראייתיים הנדרשים לתמיכה בגרסתו של גלעד, ואלה שביקשה להגיש תמכו בקיומה של הפרשה הכוללת ובחלקו של גלעד, אך לא בחלקו של המבקש. על כן, השיהוי הבלתי סביר בהליכי ההסגרה לצד החסר הראייתי שלא גיבש סיכוי סביר להרשעה, מביאים למסקנה כי המשיבה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות, ומדובר ברשלנות בלתי סבירה שמחייבת אותה לשלם למבקש את מקסימום הפיצויים לפי העילה הראשונה בסעיף 80(א) לחוק.

30. כמו כן טען, כי המבקש זכאי לפיצוי גם מכוח העילה השנייה בסעיף 80(א) לחוק, נוכח אופן ההתנהלות של רשויות החקירה והתביעה במשפט, היקף הנזק והעוול שנגרם למבקש בתקופת המשפט, תקופת המעצר ונסיבותיו האישיות המיוחדות כמו גם הפגיעה בבריאותו, במשפחתו ובמצבו הכלכלי. ב"כ המבקש ציין, שהמבקש שהה 253 ימים במעצר, אשר מתוכם 105 ימים מאחורי סורג וברח ו-148 ימים במעצר באיזוק אלקטרוני ובתנאי מעצר בית מלא והדוק. זאת כאשר מדובר באדם בן 60, אשר חי למעלה משני עשורים באמסטרדם, הולנד, ולו שני ילדים בני 20 ו-14 משתי מערכות זוגיות. ב"כ המבקש טען, כי הסגרתו של המבקש לישראל ושהותו הארוכה למעלה משנה הותירה את בתו בת ה-20 ללא השגחה ואילצה אותה לעזוב את ביתם המשותף מאחר שלא יכלה לעמוד בשכר הדירה לבדה. כמו כן, טען שחגיגת בר המצווה של בנו נדחתה מאחר שהוא לא יכול היה להשתתף בה, אביו נפטר בבית החולים באמסטרדם כאשר המבקש לא שהה לצדו, והמבקש נסע להשתתף בהלווייתו על חשבונו. עוד ציין, כי גם אמו חלתה והמערכת הזוגיות אותה ניהל עלתה על שרטון בעקבות היעדרותו. המבקש שהה בתנאים מגבילים שמנעו ממנו להשתלב בעבודה שתספק לו אפשרות לכלכל עצמו ולטפל במצבו הבריאותי, אשר התדרדר בתקופת שהותו בארץ.

31. המבקש הוסיף וטען, שהוא סובל ממחלת סוכרת קשה, אשר הוחמרה בעקבות הסגרתו לישראל ושהותו במעצר מאחורי סורג וברח ובתנאים מגבילים, ולבסוף נזקק לניתוח בשל הסתבכות רפואית שנבעה מאי טיפול במחלה, ואף נאלץ לרכוש תרופות מכספו ומתרומות, מפני ששהה בישראל ללא ביטוח רפואי. עוד נטען, כי נפגעה פרנסתו, שכן המבקש לא יכול היה לעבוד מאז הסגרתו במשך תקופה ארוכה, ונאלץ למכור אחת משתי חנויות מזכרות שהיו בבעלותו בהולנד על מנת לממן את הגנתו, שהותו בארץ זרה, ודאגה לילדיו ולבריאותו. בנוסף לכך טען ב"כ המבקש, כי יש לפצותו בשל הפגיעה בשמו הטוב, ובשל הכאב הסבל ועוגמת הנפש שנגרמו לו.

32. בסך הכל, עתר ב"כ המבקש לפיצויים בגין נזקיו והוצאות הגנתו בסכום של 500,000 ₪.

טענות המשיבה

33. ב"כ המשיבה מצדה טענה, כי יש לדחות את בקשתו של המבקש.

34. אשר לעילה הראשונה בסעיף 80(א) לחוק של "היעדר יסוד להאשמה", ב"כ המשיבה טענה כי זו אינה מתקיימת בעניינו של המבקש, ופירטה את עיקר הראיות שהביאו למסקנתה בדבר קיומו של סיכוי סביר להרשעת המבקש. הראיה המרכזית היא, כאמור, הודעתו של גלעד, אשר הודה בחלקו בייבוא הסמים מהולנד לישראל והפליל את המבקש במיוחד לו. לשיטת ב"כ

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

המשיבה מדובר בהודעה מפורטת וקוהרנטית שיש לייחס לה משקל משמעותי. בנוסף, טענה ב"כ המשיבה כי עדותו של גלעד, בהיותו שותף לעבירה, הצריכה תמיכה ראייתית מסוג חיזוק, המצוי בחומר הראיות, ולא ראיה מסוג סיוע. בהקשר זה ציינה, כי גם בית המשפט העליון, באחת מהחלטותיו במסגרת הליך המעצר, סבר שקיים פוטנציאל של ממש שתתקבל בסופו של דבר עמדתה כי נדרש חיזוק בלבד. לכן לטענתה מקום בו בית המשפט עצמו נדרש לראיות וקבע כי יש בסיס לעמדת התביעה הן בשאלת הראיות בכלל והן בשאלת סוג התוספת הראייתית הנדרשת, לא ניתן לקבל קביעה לפיה אין יסוד לאשמה.

35. לטענת ב"כ המשיבה יש לדחות את טענת ב"כ המבקש לפיה גלעד היה עד מדינה לשיטתו, בצינה כי עיון בתמלול החקירה של גלעד לצד הפרפרזה המתייחסת למפגשים שהתקיימו בין גלעד לאיש מרות, מצביעים על כך שלגלעד לא הובטח דבר. כמו כן, ב"כ המשיבה טענה כי בשנת 2017 גלעד העיד בהליך בעניינו של יונתן, ובעדותו אישר את חלקו בייבוא לישראל, הגם ששינה את גרסתו בפרט מהותי וטען כי במזוודה היה כסף ולא סמים. עם זאת, פרט לשינוי זה גלעד לא שינה את התייחסותו לחלקו של המבקש בייבוא "הכסף" ואף מסר כי המבקש "מתעסק בסמים בכל העולם". לטענת ב"כ המשיבה, עדותו של גלעד בבית המשפט לא רק שלא החלישה את עוצמת הראיות אלא אף חיזקה אותן, וצינה כי ב"כ המבקש סירב להגשת פרוטוקול הדיון מעדות גלעד במשפטו של יונתן.

36. ב"כ המשיבה הוסיפה והתייחסה לראיות אשר לשיטתה מחזקות ומאמתות את עדותו של גלעד, הכוללות, בין היתר, התאמה בין דברים שמסר גלעד בחקירתו ביחס לסוג הסם ולאופן הכנסתו לארץ לבין הממצאים האובייקטיביים שהתגלו, התאמה בין גרסתו של גלעד לזו של יונתן במספר פרטים, ושיחות שעלו מהאזנת סתר של המבקש, מהן ניתן היה להתרשם כי המבקש סוחר בסמים. עוד טענה ב"כ המשיבה כי בחירתו של המבקש לשמור על זכות השתיקה במסגרת חקירותיו בהולנד חיזקה אף היא את הראיות נגדו, כאשר בארבע חקירותיו בהולנד בחר המבקש לשתוק, ואילו בחקירותיו בישראל מסר גרסה כבושה שכללה אמרות מפלילות המלמדות על מעורבותו בתחום הסמים. ב"כ המשיבה ציינה, כי אף שהמבקש רשאי לשמור על זכות השתיקה, להתנהגותו קיימת נפקות לעניין בקשה לפיצויים המוגשת מכוח סעיף 80 לחוק.

37. משכך, טענה ב"כ המשיבה כי הערכתה בדבר קיומו של סיכוי סביר להרשעת המבקש התבססה על הראיות שעמדו לרשותה, ולא מדובר במצב בו כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר. לטענתה, אין מדובר בזדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר או אי סבירות מהותית ובוולט. בנוסף, טענה כי המסקנה בדבר הערכתה את הסיכוי הסביר להרשעה מתחזקת עד מאוד לאור העובדה שהתביעה צלחה את מבחן דיות הראיות לכאורה במספר רב של החלטות בהליכים בתיק, הן של בית המשפט המחוזי והן של בית המשפט העליון. לטענתה, אף שבית המשפט המחוזי סבר, כי התשתית הראייתית שקיימת גבולית, ובהמשך אף סבר, כי חל כרסום נוסף בתשתית הראייתית, בית המשפט העליון אימץ את הערכת המשיבה.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

38. ב"כ המשיבה טענה, כי מה שהביא לשינוי התמונה הראייתית הוא מצבו של גלעד בעת מתן העדות, כאשר טען שעקב תאונת דרכים שעבר איבד את זכרונו, הן בייחס לקורות חייו בכלל, והן ביחס לאירוע נושא כתב האישום בפרט. לדבריה, לאחר שהתברר בסיום חקירתו הנגדית של גלעד, כי לא ניתן לברר את הטענות העולות מחקירותיו, שבה ובחנה המשיבה את התשתית הראייתית והגיעה למסקנה כי יש מקום לחזור מהאישום. לטענתה, אין בכך כדי ללמד שמלכתחילה, במועד הגשת כתב האישום, ידעה המשיבה או יכולה הייתה לדעת כי לא יהיה בכוחה לברר את גרסתו של גלעד, אשר התערערה תוך כדי ניהול המשפט בשל סיבות שאינן קשורות בתביעה, אלא בנסיבותיו האישיות של העד.

39. ב"כ המשיבה ציינה, כי לצד מצבו הרפואי של גלעד שמנע את האפשרות לחקור אותו ולהסתמך על גרסתו, החלטתה לחזור בה מכתב האישום נבעה גם מהחלטת נציגי הרשויות בהולנד להפסיק את עדותם של עדי התביעה ההולנדיים אשר עדותם אמורה הייתה, יחד עם ראיות נוספות, לבסס לשיטתה את התוספת הראייתית הנדרשת בתיק. ב"כ המשיבה טענה, כי אף שהדיון בו העיד גלעד היווה נקודת מפנה דרמטית שלאחריה ערכה המשיבה חשיבה נרחבת ביחס להמשך ניהול ההליך, סברה כי לא ניתן יהיה לקבל החלטה אחראית טרם השלמת עדותו של גלעד. לטענתה בהינתן האינטרס הציבורי בבירור האשמה היה עליה לבחון מיצוי האפשרות להגיע לחקר האמת בטרם קבלת החלטה, אך מיד כשהתברר שלא ניתן לקדם את חקר האמת ולחקור את עד התביעה המרכזי, הודיעה המשיבה על חזרה מהאישום.

40. בכל הנוגע לעילה השנייה בסעיף 80(א) של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", סברה ב"כ המשיבה כי גם בגינה אין לפסוק פיצוי למבקש. בכל הנוגע להליך החקירה והסגרת המבקש, נטען כי לגלעד לא הובטח דבר, כי לגרסתו נמצאו תימוכין בחומר הראיות, וכי במסגרת ההליך בו העיד בעניינו של יונתן לא נשמעה כל טענה מצדו ביחס לאופן ניהול חקירותיו במשטרה. ביחס לטענות לפיה המשיבה התנהלה באופן שקרי ומניפולטיבי במהלך הליך ההסגרה, ב"כ המשיבה סברה כי בית המשפט אינו צריך לאפשר שמיעת טענות נלוות שאינן מבוססות. עוד הוסיפה, כי בקשת ההסגרה עמדה תחת ביקורת שיפוטית של בית המשפט המחוזי באמסטרדם, וגם ערעורו לבית המשפט העליון בהולנד נדחה.

41. לעניין תיקון תעודת החיסיון במהלך המשפט, הודתה ב"כ המשיבה כי מצב זה אינו רצוי, אך אין מדובר במהלך שמצדיק פיצוי, וזאת בפרט כאשר אין כל טענה שהיה בחומר החסוי שהתווסף כדי לזכות או להשפיע באופן מהותי על ניהול ההגנה. עוד טענה, כי העובדה שתיקון זה הוביל להתמשכות של ההליך, כך שמועד הוכחות נדחה, אינה מעידה על פגיעה בהליך ההגנה או באפשרות של המבקש להתגונן. לדברי המשיבה, בשל חלופי הזמן משלב החקירה ועד הגשת כתב האישום התגלו חומרי חקירה נוספים מאוחר יותר במהלך ההכנה לשיבת ההוכחות, אך המשיבה פעלה במהירות לתיקון תעודת החיסיון והעברתה להגנה מיד עם היוודע לה אודות חומרי החקירה החסויים.

42. ביחס להעברתם של חומרי חקירה נוספים לאחר תחילת משפטו של המבקש, טענה ב"כ המשיבה כי זו נבעה מתוך התנהלות זהירה של המשיבה כשלמעשה מרבית חומרי החקירה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

הנוספים שהועברו להגנה לאחר צילום התיק נמצאו בחומר החקירה מלכתחילה והועברו אליה בשנית למען הזהירות. אשר להתנהלות המשיבה במסגרת העדת גורמי החקירה מהולנד באמצעות היועדות חזותית, טענה ב"כ המשיבה כי פעלה כדין ועשתה מאמצים כדי להימנע מעיכוב ההליך. ב"כ המשיבה עמדה על כך שפעלה בתום לב לאורך ההליך תוך השקעת מאמצים רבים וכנים לקדמו, והוסיפה כי בחירתו של המבקש לשמור על זכות השתיקה במסגרת חקירותיו בהולנד תרמה תרומה ממשית להתמשכות ההליכים המשפטיים.

43. לעניין משך תקופת מעצרו של המבקש שהיה עצור במשך שלושה חודשים, טענה ב"כ המשיבה כי אין די בעצם תקופת מעצרו של המשיב על מנת להצדיק פסיקת פיצוי, וזאת רק מהטעם שבסופם של ההליכים המבקש נמצא זכאי בדין. לעניין נסיבותיו האישיות של המבקש, טענה ב"כ המשיבה כי אין מדובר בנסיבות חריגות המצדיקות התחשבות מיוחדת. כמו כן, טענה שהמבקש לא הוכיח את הוצאותיו ונזקיו ולא צירף אסמכתאות לבקשה. לבסוף נטען, שהמבקש חרג מסדרי הדין ומאופן חישוב שיעור הפיצויים שנקבע בתקנות עבור ראשי הנזק שניתן לקבל עבורם פיצוי לפי סעיף 80 לחוק.

דין והכרעה

44. אקדים אחרית לראשית ואציין, כי לאחר שעיינתי בטיעוני ב"כ הצדדים בכתב ובעל פה, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להתקבל בחלקה, כפי שיפורט להלן.

45. תחילה תוצג בקצרה המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו בכל הנוגע לפסיקת פיצוי לנאשם שזוכה לפי סעיף 80 לחוק. לאחר מכן אבחן האם מתקיימות בענייננו של המבקש העילות בסעיף 80(א) לחוק אשר מכוחן רשאי בית המשפט לפסוק פיצוי. ולבסוף, אכריע לעניין סכום הפיצוי שמצאתי לפסוק בנסיבות העניין.

המסגרת הנורמטיבית

46. סעיף 80 לחוק קובע כהאי לישנה :

80. (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי [סעיף 94\(ב\) לחוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\]](#), [תשמ"ב-1982](#) בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

(ב) שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות ולפיצויים האמורים.

47. מהאמור עולה, כי בית המשפט רשאי לפסוק פיצוי בגין הוצאות הגנה ומעצר, לנאשם שזוכה או שכתב האישום נגדו בוטל, וזאת על פי שתי עילות: העילה הראשונה היא שבית המשפט מצא

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

כי "לא היה כל יסוד להאשמה", והעילה השנייה מתירה פסיקת פיצויים, כאמור, בשל "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". כמו כן, אף שלבית המשפט שיקול דעת רחב ביחס לשאלה אם ואיזה סכום פיצויים לפסוק, גובה הפיצויים המקסימלי הוגבל בתקנות.

48. בבואו של בית המשפט לבחון בקשה לפי סעיף 80 לחוק עליו לאזן בין הנזק שנגרם לנאשם, לבין האינטרס הציבורי שבאכיפת החוק והימנעות מהרתעת יתר של המדינה מניהול הליכים פליליים רק בשל החשש שזיכוי יביא לתשלום פיצויים, והימנעות מהטלת מעמסה על הקופה הציבורית. בהקשר זה נפסק שלא די בכך שעניינו של אדם הסתיים בזיכוי כדי להעניק לו פיצוי, ועליו להראות פגם משמעותי בשיקול דעתה של התביעה בהעמדתו לדין ובניהול ההליך:

"הדין העניק לגורם המוסמך שיקול דעת בהחלטה אם די בראיות הקיימות כדי להקים סיכוי סביר להרשעתו של חשוד ולהעמדתו לדין [...]. במקרים מסוימים עלול שיקול הדעת הראשוני של גורמי התביעה להתברר בדיעבד, לאחר שלב הברור המשפטי, כשגוי. במקרים אחרים עלולות לחול התפתחויות ראייתיות בשלב המשפט הצובעות את המסכת הראייתית באור שונה מזה שהיה ידוע בטרם פתיחתו. בסוג שלישי של מקרים עשויים השופט או ההרכב היושבים בדין להתבונן בחומר הראיות בדרך שונה מזו שננקטה על ידי התובעים. באלה, באלה וגם באלה, לא יהיה בזיכוי של הנאשם כשלעצמו כדי להצביע על כך שההחלטה להעמידו לדין הייתה בלתי סבירה בהינתן שבטרם קבלת ההחלטה נשקלו שיקולים עניינים ונערכה בדיקה קפדנית, מקיפה ומקצועית של חומר הראיות" (ע"פ 5923/07 שתיאורי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (6.4.09)).

49. נוכח השיקולים והאינטרסים שצוינו לעיל, בית המשפט העליון קבע כללים מנחים להפעלת שיקול הדעת שמקנה לבית המשפט סעיף 80(א) לחוק. בכל הנוגע לעילה הראשונה, לפיה ניתן לפסוק פיצוי מקום בו לא היה יסוד להאשמה, נפסק כי על בית המשפט לשים עצמו בנעלי התביעה ולבחון אם חומר החקירה שעמד לעיניה בהגשתה את כתב האישום ביסס סיכוי סביר להרשעה. בפסיקה הודגש כי על בית המשפט "לבחון באופן אובייקטיבי האם נוכח התשתית הראייתית שהייתה מונחת לפני התביעה, היה תובע סביר וזהיר מגיע למסקנה שיש להגיש כתב אישום. על מנת להיכנס לקטגוריה זו יש להוכיח כי כתב האישום הוגש ללא בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר. מדובר במצבים חריגים של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה או אי סבירות מהותית וכולט" (ע"פ 5928/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (5.10.21)). עם זאת, הובהר כי "במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו" (ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (22.1.02) (להלן: "עניין דבש")).

50. אשר לעילה השנייה, המאפשרת פסיקת פיצויים "בגין נסיבות המצדיקות זאת", זו נועדה לסייע לנאשם שאף שהיה יסוד להאשמה נגדו, פגמים אחרים בהתנהלותה של התביעה כלפיו מצדיקים מתן פיצוי. על עילה זו נאמר, כי "המבחן הנדרש לביסוסה של עילה זו פורס תחומו אל מעבר למבחן "התובע הסביר" ו"הסיכוי הסביר להרשעה". במסגרת עילה זו בית המשפט

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

אמור להפעיל את סמכותו בגישה מרחיבה, במיוחד בשים לב לזכויות הבסיס החוקתיות, המעוגנות אצלנו כיום בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ולשינויים הפרשניים המתחייבים מחוק היסוד האמור" (ע"פ 5097/10 גל (אשר) בוגנים נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (15.1.13) (להלן: "עניין בוגנים").

51. בית המשפט העליון עמד על כך שבמסגרת עילה זו "יש לקחת בחשבון, מחד גיסא, את הנזקים האישיים שנגרמו למבקש והיקפם, ובכלל זה – בין היתר, את מידתיות הפגיעה בזכויותיו החוקתיות. שיקול זה מדגיש את העובדה כי פסיקת פיצוי והחזר הוצאות מהווה, במקרים הראויים, גם מעין אמצעי לפיקוח ולבקרה על התביעה ויש בה כדי לשפר ולאזן את מעמדו של היחיד כלפי המדינה [...]. מאידך גיסא, יש להתחשב – בעת השימוש בעילה זו – בשיקולים הציבוריים הנוגעים בצורך שלא להביא להרתעת-יתר של התביעה מלהעמיד אדם לדין מקום שנאספו ראיות מספיקות להגשת כתב אישום" (שם).

52. משכך נקבע, כי "מושג-מפתח לענין העילה השניה הוא לפיכך "העוול" שנגרם לנאשם שזוכה – בהסתכלות כוללת" (שם, פסקה 20). עם זאת, על מנת להמעיט את עמימותה של עילה זו ולשם התוויית שיקול הדעת, בתי המשפט נוהגים לבחון שלושה סוגי עניינים שלפיהם יוענק פיצוי: נסיבות הקשורות להליך המשפטי; טיב הזיכוי של הנאשם; נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה, כמו הפגיעה בשמו הטוב, בבריאותו, במשפחתו וכדומה (ע"פ 5928/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (5.10.21)).

53. לצדם של עניינים אלה התפתחו גם מבחני משנה, וביניהם: האם התביעה התנהלה בתום לב, האם החקירה נוהלה באופן ראוי, האם ההליך נוהל באופן שהכביד על הנאשם ללא הצדקה וכתוצאה מכך נגרמו לו הוצאות יתרות או שמעצרו נמשך מעבר לנדרש, האם הנאשם ניסה לשבש את החקירה או המשפט (ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481, 498-499 (1997); (ע"פ 1442/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (26.2.13)).

54. לאחר שעמדנו בקצרה על השיקולים והאינטרסים השונים שבבסיס סעיף 80 לחוק והכללים המנחים לאיזון ביניהם, נעבור לבחון האם בעניינו יש מקום לפסוק פיצוי למבקש.

מן הכלל אל הפרט - שאלת זכאותו של המבקש לפיצויים

55. אין מחלוקת, כי המבקש עומד בתנאי הסף לקבלת פיצוי לפי סעיף 80 לחוק, שעה שהמשיבה חזרה בה מהאישום נגדו, ובית המשפט זיכה אותו בהתאם להוראת סעיף 94(א) לחסד"פ. השאלה שעומדת לפניי כעת היא, האם מתקיימות בעניינו של המבקש העילות המופיעות בסעיף 80(א) לחוק.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

העילה הראשונה - "לא היה יסוד להאשמה"

56. אשר לשאלת התקיימותה של העילה הראשונה בסעיף 80(א) לחוק, לפיה לא היה יסוד להאשמת המבקש, אני סבורה כי יש לדחות את טענותיו של המבקש. זאת נוכח מסקנתי, כי טיבו והיקפו של חומר הראיות שהיה בידי המשיבה בעת שהחליטה להגיש את כתב האישום נגד המבקש אינם כאלה שניתן לומר שלא היה די בהם כדי להאמין בקיומו של סיכוי סביר להרשעתו. ואסביר.

57. כפי שתואר לעיל, הראיה המרכזית עליה ביססה המשיבה את האישום הייתה הודעתו של גלעד, אשר הודה בחלקו שלו בייבוא הסמים מהולנד לישראל והפליל את המבקש במיוחד לו. עיון בהודעותיו של גלעד (ת/41-ת/44) מלמד, כי הוא מסר גרסה ארוכה ומפורטת ביחס לפרשה כולה וביחס לחלקו של המבקש, אשר התפתחה לאורך חקירותיו. תחילה גלעד דחה את הטענות שהוטחו בו, אך בהמשך הודה במעורבותו בייבוא הסמים לישראל, ציין את סוג הסמים, את שווים המוערך, כמה כסף קיבל עבור פועלו ועוד. כמו כן במהלך הודאתו סיפר גלעד אודות יתר המעורבים בפרשה והזכיר גם את המבקש, תוך שציין את הרקע להיכרותם ותיאר את תפקידו ומעשיו. בנוסף לכך קיימה המשיבה תרגיל חקירה בין גלעד לבין יונתן אשר ממנה עלה, כי גלעד הודה ומסר את המידע לאחר שהתברר לו שהמשיבה מחזיקה בראיות נגדו כך שהוא אינו יכול להכחיש את כל הטענות שמופנות כלפיו (ת/31).

58. ואולם, ב"כ המבקש טען שגלעד הודה ומסר את המידע לאחר שהבין מחוקריו כי יזכה להקלה. משכך, לטענת ב"כ המבקש גלעד היה עד מדינה לשיטתו, ולכן על מנת להרשיע את המבקש, על המשיבה לספק תוספת ראייתית מסוג סיוע. מנגד, טענה ב"כ המשיבה כי לא הובטח לגלעד דבר, ועל כן ניתן להסתפק בראייה מסוג חיזוק בלבד, הנדרשת כאשר מדובר בעדות שותף לעבירה.

59. דומני, כי בשלב בו הגישה המשיבה את כתב האישום, אמונתה כי תוכל להסתפק בראייה מסוג חיזוק בלבד אינה חורגת מגבולות ההיגיון הסביר. זאת לאור טיב הודעותיו של גלעד, תרגיל החקירה בין גלעד ליונתן, וכן ניסיונה מהתנהלותו של גלעד בהליך בעניינו של יונתן. אמנם, במסגרת עדותו של גלעד בהליך זה, הוא שינה את גרסתו בפרט מהותי כשטען שבמזוודה היה כסף ולא סמים, אולם מעבר לכך לא שינה את גרסתו בדבר חלקו של המבקש (ת"פ 7204-08-16, פרוטוקול הדיון מיום 12.2.17, עמ' 11, ש' 16 עד עמ' 17, ש' 15). כמו כן, בהליך בעניינו של יונתן גלעד לא טען שניתנה לו הבטחה בתמורה למידע.

60. יודגש, כי אינני נוטעת מסמרות בשאלה האם בפועל הובטחו לגלעד הבטחות שונות אם לאו, ובאילו נסיבות מסר את המידע המפליל נגד המבקש, שכן משחזרה בה המשיבה מכתב האישום, התייטר הצורך להכריע בשאלה זו, מה גם שמדובר בחוכמה שבדיעבד. יוער בהקשר זה, כי גם כב' השופט א' רון התרשם בהחלטתו מיום 22.9.22 ש"אכן נעשה מאמץ לתמרץ את [גלעד] למסור גרסה שתפרט את האירוע ואף תסבך מעורבים אחרים. עם זאת, לא אקבע מסמרות לפיהן השתכנעתי שהדבר חורג לחלוטין ממתחם הלגיטימיות" (מ"ת 6284-09-22, עמ' 18, ש' 20-22). יודגש, כי נכון לאותו שלב של גיבוש הראיות והערכתן, יכולה הייתה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

המשיבה לסבור שבמסגרת עדותו של גלעד בבית המשפט היא תוכל להוכיח שלא הובטח לו דבר, כפי שהיה במשפטו של יונתן, ועל כן הוא אינו עד מדינה לשיטתו אלא שותף בלבד, והיא תוכל להסתפק בראיה מחזקת בלבד.

61. המשיבה טענה, כי ברשותה מספר ראיות שהיוו חיזוק לגרסתו של גלעד. ראשית, טענה המשיבה שנמצאו מספר ראיות חיצוניות לעדותו של גלעד אשר מחזקות ומאמתות אותה, הגם שאלו נוגעות למידע שמסר בגין הפרשייה באופן כללי ולא ביחס למעשיו של המבקש עצמו. ראשית נטען, כי נמצאו בראיות תימוכין לפרטים שמסר גלעד ביחס לסוג הסמים שהובאו לישראל, לאופן הסתרתם במזווה בתוך שני בקבוקים קרמיים עם מדבקה צהובה ולתיאור המזווה. שנית נטען, כי גלעד מסר פרטים אישיים אודות המבקש אשר אומתו כנכונים בראיות שהתקבלו במסגרת חקירותיו שלו. שלישית נטען, כי גרסתו של גלעד תאמה את גרסתו של ג'ניה במספר פרטים, וכי ישנו תיעוד לכך שג'ניה, גלעד ויונתן היו מחוץ לישראל במועדים הרלוונטיים, באופן שמתיישב עם מסגרת הזמנים שמסר גלעד. חמישית נטען, כי בידיה שיחות שעלו מהאזנת סתר שביצעו הרשויות בהולנד בעניינו של המבקש, שמהן ניתן להתרשם כי המבקש סוחר בסמים, ובמסגרת חיפוש שבוצע בביתו נתפסו חומרים שונים אשר זוהו כסמים מסוכנים, בין היתר, מסוג MDMA, הזהה לסוג הסם שיובא לישראל.

62. מול ראיות אלה, אשר לכאורה מאמתות את קיומה של הפרשה, את המידע שמסר גלעד ואת הקשר של המבקש לעולם הסמים, עמדה גרסת המבקש בחקירותיו, כאשר במסגרת חקירותיו בהולנד ככלל שמר המבקש על זכות השתיקה ואילו במסגרת חקירותיו בישראל מסר גרסה כבושה. לאור כלל הראיות, כאמור, לצד גרסת המבקש, אני סבורה כי יכולה הייתה המשיבה לצפות שבתום שמיעת הראיות תצליח להוכיח את אשמתו של המבקש. מכאן, שלא ניתן לקבוע שכתב האישום הוגש ללא כל יסוד, אדרבא הוא התבסס על חומר ראיתי שקשר את המבקש לעבירות שיוחסו לו, וזאת אל מול גרסתו הכבושה של המבקש.

63. בנוסף ראוי לציין, כי המשיבה עמדה במבחן דיות הראיות במסגרת הליך המעצר של המבקש, כאשר הן בית המשפט המחוזי והן בית המשפט העליון קבעו שישנה תשתית ראיתית לכאורית בעניינו. עם זאת, ניכר כי כבר בהחלטתו הראשונה של בית המשפט המחוזי שבה דן בראיות הועלו ספקות משמעותיים באשר למוצקותה של התשתית הראיתית. בהחלטה מיום 22.9.22 קבע כב' השופט א' רון, כי הודעתו של גלעד היא גבולית מאוד בכל הנוגע לבהירותה, לפרטים הנכללים בה, לקוהרנטיות שלה ולחלקו של המבקש, וכי ישנו ספק גם באשר לשאלה האם הראיות המחזקות שבידי המאשימה נוגעות לחלקו של המבקש בפרשה, בניגוד לפרשה הכוללת שאינה במחלוקת ([מ"ת 6824-09-22](#)), עמ' 20, ש' 20-24; עמ' 21, ש' 9-4). מנגד, בית המשפט העליון דחה את הערר שהגיש ב"כ המבקש נגד החלטה זו, ואף קבע כי קיים פוטנציאל של ממש שתקבל בסופו של דבר עמדת המשיבה לפיה די בחיזוק לצורך הרשעת המבקש ואין צורך בסיוע ([בש"פ 6540/22](#)), 11.10.22). עוד יוער, כי במסגרת בקשה לעיון חוזר שהוגשה לאחר שהמשיבה העבירה לידי ב"כ המבקש חומרי חקירה נוספים, ולאחר שגלעד הודיע שהוא מבקש

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

להימנע מלהעיד, אמנם לא קבע בית המשפט המחוזי שלא קיימות ראיות לכאורה, אך קבע שהכרסום הקיים בראיות גדל באופן משמעותי (ההחלטה השנייה, עמ' 6, ש' 4-5).

64. בפסיקה נקבע, כי אף שבית המשפט "יוכל בהחלט להביא בין שיקוליו גם את העובדה כי ראיות מסוימות באותו עניין עברו את מבחן הדיות לשם מעצר עד תום ההליכים, עדין יהא עליו להפעיל שיקול דעתו על פי המכלול שבפניו" (ע"פ 10425/05 מדינת ישראל נ' נעם פדרמן, עמ' 29 (18.11.07)). סבורתני, כי לאור הקביעה שמדובר בתשתית ראיתית גבולית ביותר והספקות הרבים שהוטלו, אין בעצם העובדה שבשום שלב לא נקבע היעדר ראיות לכאורה, כשלעצמה, כדי להביא למסקנה שהיה יסוד לאשמה. עם זאת, לאחר שעיינתי בחומר הראיות ובראשן בהודעתו של גלעד, אני סבורה שהיה בסיס לסברת המשיבה שלו ימסור גלעד בבית המשפט גרסה ברורה, מפורטת ומהימנה, אשר יש בה גם כדי לשלול את החשש שמסר דבריו בשל הבטחות שניתנו לו, יהיה ביכולתה להביא להרשעת המבקש.

65. לפיכך, החלטתי לדחות את בקשת המבקש לפיצויים בהתבסס על העילה הראשונה, לפיה לא היה יסוד להאשמה.

העילה השנייה - "נסיבות אחרות המצדיקות" פיצוי

66. בפתח הדברים אציין, שאני סבורה שישנן נסיבות אחרות המצדיקות לפצות את המבקש, ועל כן יש מקום לפסוק לו פיצויים על פי עילה זו, כפי שיפורט בהמשך.

67. כאמור, נפסק שיש לשקול האם ראוי לפסוק פיצויים על פי העילה השנייה על בסיס שלושה סוגי עניינים ואיזון ביניהם: נסיבות הקשורות להליך המשפטי עצמו; טיב הזיכוי של הנאשם; נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה.

68. לדידי, התנהלותה של המשיבה לאורך ההליך כולו, ובפרט העובדה שלא חזרה בה מהאישום כבר לאחר המועד הראשון בו התייצב גלעד לעדות, גרמו עוול למבקש אשר מצדיק לפסוק לו פיצוי. כאמור, המשיבה התבססה על עדותו של גלעד, ועל כך שיעיד במשפט באופן קוהרנטי ומשכנע הן לעניין מעורבותו של המבקש באירוע והן לעניין מה שהובטח לו או לא הובטח לו בעת שמסר את עדותו. כך שבמצב דברים זה די יהיה בתוספת ראיתית בדמות חיזוק. משעה שגלעד טען בבקשתו לפטור אותו מהתייצבות לעדות שאינו זוכר דבר, וחזר על הדברים באולם בית המשפט בחקירתו הראשית, ובתחילתה של החקירה הנגדית נמלט מאולם הדיונים ללא רשות, ברי היה שתקוותה של המשיבה נכזבה ולכל היותר תוכל להסתמך על הודעותיו במשטרה שיוגשו בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**הפקודה**"). במצב דברים זה המצב הראיתי השתנה, שכן כבר היה צורך ב"חיזוק מחוזק" הן בשל כך שמדובר בעדות שותף, והן מכוח סעיף 10א לפקודה, וזאת מבלי להיכנס לסוגיה של "עד מדינה לשיטתו". יודגש, כי כבר בראשית ההליך סברה המשיבה שבמצב דברים זה היא תתקשה לבסס תשתית ראיתית המוכיחה את אשמתו של המבקש מעבר לספק סביר. ניתן ללמוד זאת מכך שכאשר ב"כ המבקש הסכים להגיש את כל חומר החקירה בהסכמה, ב"כ

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

המשיבה סירבה להגיש לבית המשפט את הודעתו של גלעד תוך ויתור על עדותו בבית המשפט ועמדה על כך שימסור עדות בבית המשפט, על מנת שבית המשפט יתרשם ממנו. לכך מצטרפות הערות בתי המשפט המחוזי והעליון בהחלטות בעניין דיות הראיות לכאורה במסגרת הליך המעצר.

69. בהחלטתו של כב' השופט א' רון מיום 22.9.22, כשבועיים וחצי בלבד לאחר שהוגש כתב האישום, כבר נכתב כי **"עמוד התווך לראיות התביעה הינו תמלול הודעת גלעד מיום 25.7.16, ולצד חיזוקים מסוימים, על עדותו מושתת כתב האישום"**. עם זאת, כב' השופט א' רון התרשם כי הודעתו של גלעד בקושי עומדת במינימום הנדרש של עדות ברורה, קוהרנטית ומפורטת, ונימק בפירוט מדוע הוא סבור שהיא בעייתית, וכי נוכח חולשת הראיות המחזקות שעליהן הצביעה המשיבה, התשתית הראייתית הלכאורית בעניינו הינה גבולית מאוד :

"עדות גלעד, אכן מסבכת. ואולם ניכר שפרטים רבים הוא אינו יודע או אינו זוכר, ואת שידע, לעתים ידע, ככל שידע, לאחר ששמע את ששמע מאחרים. ועל זאת עוד קודם הדיון בשאלה האם על הפרק הודעה המצביעה על רצון מצד הנחקר (גלעד) לרצות את חוקריו. אך מעבר לכל האמור, מושכלות ראשוניים הם, שבחומר ראיות המתבסס במובהק על הודעה אחת, כשיתר הראיות לא נועדו אלא לחיזוקה, וזאת, לגרסת המבקשת עצמה, מתבקש, שלפחות הודעה זו תציג גרסה סדורה (או למצער, פחות או יותר רציפה), שתעמוד לכל הפחות ברמת המינימום הסביר מבחינת בהירותה, הפרטים הנכללים בה, הקוהרנטיות שלה, וחלקו של הנאשם הנדון במארג זה. זאת, כמובן, באופן שיציג תמונה שתתיישב עם האמור בכתב האישום. ברם, הודעת גלעד, מבחינות אלה, גבולית שבגבוליות. [...] אשר לחיזוקים הראייתיים, יוטעם, שחלקם תומך בעצם קיומה של הפרשה הכוללת, שאינה עוד במחלוקת, בחלקו של גלעד בפרשה זו, וגם עובדה זו מוסכמת, אך פחות מכך בחלקו של המשיב בפרשה. [...] קפיצת הדרך הלוגית שנתבקשתי על ידי המבקשת לעשות כדי לראות בכך חיזוק לחלקו בפרשה של המשיב, אינה נקייה מקשיים. [...] בנסיבות העניין, התשתית הראייתית לכאורה, שקיימת – גבולית" (שם, פסקה 3.2; ההדגשות הוספו)

70. אכן, כאמור, בהחלטתו **בבש"פ 6540/22** מיום 11.10.22, סבר כב' השופט ע' גרוסקופף כי **"עדיין קיים פוטנציאל של ממש שתתקבל בסופו של דבר עמדת המשיבה (דהיינו שייקבע כי נדרש חיזוק בלבד, וכי קיים חיזוק כאמור בחומר הראיות)"**. עם זאת, כב' השופט ע' גרוסקופף התמקד בהחלטתו במחלוקת בין הצדדים לעניין סוג התוספת הראייתית הדרושה להודעת גלעד, ולא קבע דבר לעניין עוצמת ומשקל הודעתו.

71. ואם עד לשלב זה לא סברה המשיבה כי התיק בעניינו של המבקש יקום ויפול על טיב עדותו של גלעד בבית המשפט, ושאלף אם עדות זו תהיה משכנעת, עדיין עומדת בפניה משוכה משמעותית ביחס לסוג ולטיב התוספת הראייתית לה היא נדרשת – הרי שהחלטתו הנוספת של

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

כב' השופט א' רון, בבקשה לעיון חוזר שהגיש ב"כ המבקש, הייתה צריכה להביאה לכך. השופט א' רון התייחס לבקשתו של גלעד שלא להעיד, וניסה להעריך האם יהיו בידיה של המשיבה ראיות מחזקות מספיקות מקום שתוגש הודעת גלעד לפי סעיף 10א לפקודה, ולא מקום בו יעיד בעצמו בבית המשפט. כב' השופט א' רון ציין, כי "מה שיש בחומר הראיות ועשוי להוות חיזוק ראייתי, הוא מעט מן המעט, ואף זה בקושי" והוסיף שלאור זאת "אם בשלב הראשון הוגדרה התשתית הראייתית כגבולית שבגבוליות, עתה, הגבוליות, רבה שבעתיים" (מ"ת 6824-09-22, פסקה 5.ג-ד. (29.1.23)). עוד קבע, כי הכרסום בראיות "התרחב, משקלן המצטבר, פחת עוד, ואם עובר למתן החלטה זו הוערכה התשתית הראייתית כגבולית שבגבוליות, עתה היא כבר ברף הקצה התחתון של הגדרה זו" (שם, פסקה 7).

72. כמו כן בערר על ההחלטה לעיל [בבש"פ 946/23](#) מיום 13.2.23, קבע גם כב' השופט ח' כבוב, כי "הודעתו של [גלעד], כפי שניתנה, מעלה קשיים לא מבוטלים – וזאת, בפרט, בכל הנוגע למניע של [גלעד] בעצם מתן ההודעה. קשיים אלו, יהיה בהם בוודאי כדי להשפיע על משקל ומהימנות ההודעה" (שם, פסקה 17). כב' השופט ח' כבוב הבהיר, כי אף שלגישתו טענות ב"כ המבקש לעניין סוג התוספת הראייתית הנדרשת צריך להתברר בהליך העיקרי, "לא ניתן להתעלם מכך שחל כרסום ראייתי סביב הודעת [גלעד], בעקבות ראיות חדשות אשר נוספו [...] הודעתו של [גלעד], אשר עומד ביסוד האישום נגד העורר, מעלה קשיים ניכרים, ובקביעת בית משפט קמא עולה חשש ש[גלעד] מסר הודעתו בניסיון מצדו לרצות את חוקיו. אשר ליתר הראיות הנדרשות לצורך חיזוק הודעת [גלעד], חרף העובדה שלא חל שינוי ביחס לאלה, הראי שאלו תוארו בהחלטת בית משפט קמא כ"מעט מן המעט". בהינתן האמור לעיל, הרי שאף אם יש בתשתית הראייתית כדי 'לצלוח' את הרף הנדרש לקביעת קיומן של ראיות לכאורה, לא ניתן להתעלם מן השאלות הרבות העולות מראיות אלו ומן הכרסום הניכר בתשתית הראייתית" (שם, פסקה 22).

73. ברם, כאמור, למרבה הצער, עת שהגיע לבסוף מועד עדותו של גלעד ביום 19.3.23, הוא טען כי אינו זוכר דבר מחייו קודם לתאונת הדרכים שעבר בשנת 2019, לא זוכר שפגש את המבקש, לא זוכר את מעורבותו בפרשייה ולא את מה שמסר בחקירותיו, ולבסוף עזב את אולם בית המשפט ללא רשות (ר' פרוטוקול הדיון מיום 19.3.23, עמ' 247, ש' 18-15; עמ' 256, ש' 7-5; עמ' 349, ש' 10).

74. עדותו של גלעד בבית המשפט היוותה אם כן נקודת מפנה משמעותית שהייתה צריכה להביא את המשיבה לשקול את דרכה מחדש. התברר, כי לא רק שגלעד אינו יכול למסור גרסה סדורה ומפורטת ולהבהיר את שלא היה ברור מהודעתו, אלא שהוא אף אינו יכול למסור גרסה זזה לזו שנתן בחקירותיו. ב"כ המשיבה טענה, כי הגם שלשיטתה תוכן הודעתו של גלעד מבוסס דיו, היה דרוש לברר מולו בעדותו את נסיבות החקירה שהובילו אותו למסור את גרסתו המפליגה, אולם "לאחר שהתברר, בסיום חקירתו הנגדית של [גלעד], כי אכן טענות אלה אינן יכולות להתברר, אזי שבה ובחנה המשיבה את התשתית הקיימת והגיעה למסקנה [...] כי יש מקום לחזור מאישום" (פסקאות 136-137 לתגובת המשיבה).

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

75. טענה זו לא ניתן לקבל - המשיבה לא הייתה צריכה להמתין לחקירתו הנגדית של גלעד על מנת לבסס עליה את טענותיה, כי לגלעד לא ניתנו הבטחות ולא היה עד מדינה לשיטתו. כבר בעדותו בחקירתו הראשית של גלעד ניתן היה ללמוד שהוא נחרץ בעמדתו, שאין בכוונתו או ביכולתו לשתף פעולה ולמסור מידע מפליל נגד המבקש, וכי הוא דבק בגרסתו שאינו זוכר דבר ממה שאירע לו קודם לתאונה. נוכח זאת, ולאור היותה של ראייה זו "עמוד התווך" של התיק כולו, היה על המשיבה כבר בשלב זה לבחון מחדש את מצבה, ולהגיע למסקנה כי אם תגיש את הודעתו של גלעד מכוח סעיף 10א לפקודה, לא יהיו ברשותה ראיות מחזקות ברמה מספקת.

76. לאור האמור, אני סבורה כי לאחר עדותו של גלעד ביום 19.3.23, הייתה צריכה המשיבה לשוב ולבחון מחדש את מצבה, ולא להמשיך בניהול המשפט עד ליום 24.9.23 בו הודיעה על חזרתה מכתב האישום. החלטתה של המשיבה לעשות כן, אף שברור היה שאמינות עדותו של גלעד לא תתחזק בחקירתו הנגדית, וכי ספק רב אם יהיה בעדותם של עדי הרשויות בהולנד כדי להוות חיזוק ברמה מספקת, גרמה עוול למבקש. אומנם, בשלב זה שהה המבקש תחת תנאים מגבילים בלבד, אולם בשל נסיבותיו הייחודיות כמי שמרכז חייו כולו נמצא בהולנד, הישארותו הכפויה בישראל פגעה באופן ממשי בחירותו, ובין היתר, מנעה ממנו לשהות לצד אביו בעת שחלה ונפטר בחודש יולי 2023.

77. יוער, כי אני סבורה שבנסיבות העניין מוטב היה לו המשיבה יצרה קשר עם גלעד עוד לפני הגשת בקשת ההסגרה של המבקש. אין חולק, כי גלעד הוא עד התביעה המרכזי אשר היווה כאמור "עמוד התווך" של התיק, ושבלעדיו לא היו בידיה של המשיבה די ראיות היכולות להביא להרשעתו. במצב דברים זה – כאשר ישנו עד תביעה מרכזי אחד עליו האישום נסמך, כאשר חלפו כארבע שנים בין מועד ביצוע העבירות לבין בקשת ההסגרה, וכאשר משמעות הגשת כתב האישום היא ניתוקו של נאשם ממקום מושבו וממרכז חייו – היה מקום לבדוק עם עד תביעה מרכזי ויחיד מה מצבו עוד טרם הגשת בקשת ההסגרה וכתב האישום. נהיר, כי המשיבה לא יכלה ולא צריכה הייתה לצפות שגלעד עבר תאונת דרכים וכי זיכרונו נפגע, אולם כאשר חולפות מספר שנים בין מועד האירועים נושא האישום לבין מועד ההסגרה, הגשת כתב האישום והמשפט, נכון היה ליצור קשר עם העד ולברר האם הוא עודנו מתגורר בישראל, האם הוא זוכר את שאירע ונכון להעיד, וכיוצא באלה.

78. יודגש, כי לאור קביעתי לפיה נקודת הזמן הקריטית בה היה על המשיבה להעריך מצבה מחדש ולחזור בה מכתב האישום הייתה מועד חקירתו הראשית של גלעד, לא מצאתי צורך להעמיק בהתנהלותה של המשיבה לאחר מועד זה, ובכלל זאת התנהלותה הנוגעת לזימון העדים מטעם הרשויות בהולנד לעדות.

79. עם זאת, יש לתת את הדעת לכך שגם התנהלותה של המשיבה עד למועד חקירתו הראשית של גלעד לא הייתה מיטבית, וגרמה לפגיעה ביכולתו של המבקש לכלכל את צעדיו ואולי אף גרמה להתארכות שהייתו של המבקש במעצר. התנהלות בעייתית זו בלטה בשני עניינים, כפי שיפורט להלן.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

80. העניין הראשון נוגע להעברת חומרי החקירה למבקש על ידי המשיבה אחרי הגשת כתב האישום ובעיתוי בעייתי. כאמור לעיל, כתב האישום הוגש ביום 5.9.22, וסמוך לכך קיבל ב"כ המבקש לידיו את חומרי החקירה מהמשיבה. עם זאת ביום 22.9.22 בבוקר מועד הדיון בראיות לכאורה במסגרת בקשת המשיבה למעצר המבקש עד תום ההליכים, העבירה ב"כ המשיבה לידי ב"כ המבקש חומרים נוספים באולם בית המשפט. בהמשך ביום 19.11.22, ביום שבו נקבע מועד לדיון בראיות לכאורה במסגרת הליך המעצר, העבירה המשיבה לידי ההגנה חומרים נוספים. ביום 21.11.22 הועבר חומר נוסף, וכך פעם נוספת ביום 27.11.22, שוב במעמד הדיון, וארבעה ימים בלבד לפני מועד ההוכחות שנקבע ליום 1.12.22.

81. לטענת ב"כ המשיבה מרבית חומרי החקירה הנוספים שהועברו להגנה נבעו מהתנהלות זהירה שלה ובדיעבד נראה שמרבית החומרים נמצאו בחומר החקירה מלכתחילה והועברו שנית למען הזהירות. יודגש, שאף אם רוב החומרים שהועברו לידי ב"כ המבקש כבר היו בידיו, ישנם חומרים חדשים, ומכל מקום הוא נאלץ להשקיע מזמנו על מנת לעיין בחומרים שהועברו לו ולוודא שאין בהם כדי להועיל להגנתו או לפגוע בה. כמו כן בהעברת החומרים במעמד הדיון, מבלי שניתן לב"כ המבקש זמן מספיק ללמדו מבעוד מועד, יש משום התנהלות בעייתית, וזאת אף אם זו לא נבעה מתוך זדון, ועל אף שהמשיבה הסכימה לדחיית הדיון על מנת שב"כ המבקש ילמד את החומרים. העברת חומר החקירה באיחור, העמיד את ב"כ המבקש בדילמה שבין רצונו להחיש את ההליך המשפטי ואת שחרורו של המבקש ממעצר לבין רצונו לתת לו הגנה ראויה. הכלל הוא שאת חומרי החקירה יש להעביר עם הגשת כתב האישום. כמו כן בניגוד לטענת המשיבה, דווקא העובדה שמדובר בתיק ישן צריכה הייתה להוביל להתנהלות מאורגנת ומסודרת יותר. כאמור, האירועים נושא העבירות התרחשו בשנים 2015-2016, אך המשיבה הגישה את בקשת ההסגרה רק בשנת 2020, והסגרתו של המבקש נעשתה בשנת 2022, מכאן שהיו שנתיים נוספות להתכוון למשפט עד להסגרתו.

82. העניין השני נוגע להוצאת תעודת החיסיון. ביום 15.12.22, זמן קצר לפני תחילת מועד דיון ההוכחות, העבירה המשיבה לידי ב"כ המבקש תעודת חיסיון בעניינו של גלעד, לפיה גלעד נפגש בשנת 2016 פעמיים עם איש מרות. גם תעודת חיסיון יש להגיש עם תחילת המשפט, ובוודאי לא ביום קיומו של דיון הוכחות, באופן שעיקב פעם נוספת ההליך בעניינו של המבקש. יוער בהקשר זה, כי בעקבות הוצאת התעודה, הוגשה עתירה לגילוי ראיה שהתקבלה בחלקה, דבר שגרם לעיכוב נוסף בשמיעת מקצת העדים.

83. עוד אני סבורה, כי בעניינו יש לתת משקל מוגבל מאוד לכך שהמבקש בחר לשמור על זכות השתיקה בחקירותיו בהולנד, מה שלטענת ב"כ המשיבה תרם תרומה ממשית להליכים המשפטיים שננקטו. בעניין **דבש** נקבע, כי בנסיבות מסוימות לא יהיה זה מוצדק לחייב את המדינה בפיצוי כאשר התנהגות הנאשם במהלך החקירה והמשפט לא תרמה לחקר האמת (פסקה 20). אולם, בעניינו אינני סבורה כי נסיבות אלו מתקיימות. היטיב לנסח זאת כב' השופט א' רון, ובלשונו: **"בהתאם לדין ההולנדי, יכול היה סנגורו לשהות במחציתו בחקירתו ועל פי התמונה שבפניי נראה ששתיקת המשיב נובעת, לפחות חלקית, מהמלצתו זו של אותו**

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

סנגור. [...] כשנחקר בישראל לאחר הסגרתו, שיתף המשיב פעולה עם חוקריו, הגם שהכחיש את כל המיוחס לו" (פסקה 3.ג.4). לכן בנסיבות העניין אני סבורה כי אין מקום לזקוף לחובתו של המבקש את בחירתו לשמור על זכות השתיקה בחקירותיו בהולנד, וממילא עמידה על זכותו זו לא היא שהביאה להתמשכות המשפט מעבר לצורך.

84. אשר לסוגיית טיב הזיכוי של הנאשם, בענייננו לא ניתנה הכרעת דין מנומקת והנאשם זוכה כתוצאה מחזרת המשיבה מהאישום לפי [סעיף 94\(א\) לחוק סדר הדין הפלילי](#). משכך יש לראות בזיכוי של המבקש "זיכוי מוחלט" ([רע"פ 960/99 דני מקמילן נ' מדינת ישראל](#), פסקה 15 לפסק דינה של השופטת דורנר, נג(4) 294 (1999)). כמו כן, אף שלטענת המשיבה היא קיבלה את החלטתה לחזור מהאישום נוכח התפתחויות ראייתיות שחלו במהלך המשפט, הרי שבמסגרת זיכוי לפי [סעיף 94\(א\) לחסד"פ](#) "אין מקום לתת משקל למחשבותיה ולשיקוליה של התביעה בחזרה מן האישום. החזרה מן האישום מונעת מתן פסק-דין מנומק מאת בית-משפט. בנסיבות אלה יש להניח, לצורך זכותו של הנאשם להוצאות הגנה מאוצר המדינה, כי הזיכוי הוא מלא" (שם, עמ' 307, פסק דינו של כב' השופט אנגלרד).

85. אשר לסוגיית נסיבותיו האישיות של הנאשם שזוכה, מדובר בענייננו באדם כבן 60, בעל אזרחויות ישראלית והולנדית, אשר מתגורר מזה למעלה מ-20 שנה בהולנד, שם התגוררו גם הוריו, שני ילדיו שאחד מהם עודנו קטין, שם הייתה עבודתו, ושם קיבל שירותים רפואיים. לא יכול להיות ספק, כי ניתוק אדם ממרכז חייו בכפייה והעברתו למדינה אחרת, לתקופה ארוכה, יש בה בפני עצמה פגיעה קשה בחירותו ובכבודו. זאת לא כל שכן כאשר במשך כשלושה חודשים היה המבקש עצור מאחורי סורג ובריה, ולאחר מכן כחודשיים במעצר בפקוח אלקטרוני בבית אוחות, ובהמשך במעצר בית בתנאים מגבילים, ללא יכולת לעבוד ולהתפרנס.

86. אומנם, כאמור, היה יסוד לאשמה, ולכן פגיעה מסוימת במבקש מעצם הסגרתו הייתה בלתי נמנעת. ברם התנהלות המשיבה שהביאה לעיכובו המשמעותי של המשפט ולשהייתו הארוכה של המשיב בישראל משך כשנה, לא הייתה בלתי נמנעת. כפי שיפורט בהמשך, המבקש הוסגר לישראל ביום 2.9.22, ושני מועדי ההוכחות נקבעו לימים 1.12.22 ו-15.12.22. כלומר, בתוך כשלושה וחצי חודשים אמורה הייתה להסתיים שמיעת הראיות. ברם התנהלותה של המשיבה לאורך ההליך, החל מהעברתם המאוחרת והמתמשכת של חומרי חקירה, ההתנגדות להגשת כל חומר הראיות בהסכמה, המשך בהגשתה הפתאומית של תעודת החיסיון וכלה בהחלטה להמשיך את המשפט לאחר עדותו של גלעד ביום 19.3.23, הביאו להישארותו של המבקש בישראל חודשים רבים נוספים. במשך הזמן הארוך שבו שהה המבקש בישראל, נותק המבקש ממרכז חייו, נפגעה פרנסתו, מערכת יחסיו הזוגית, והוא לא יכול היה לדאוג לילדיו ולהוריו.

87. לפיכך, בחינת שלוש קבוצות השיקולים המרכזיות והאיזון ביניהן – התנהלות המשיבה בהליך; טיב הזיכוי של הנאשם שזוכה; ונסיבותיו האישיות של הנאשם שזוכה – מביאות לידי למסקנה שישנן "נסיבות נוספות המצדיקות" לפסוק למבקש פיצוי עבור הנזק שנגרם לו כתוצאה מההליך.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

הפיצוי

88. סעיף 80(א) לחוק קובע, כי בית המשפט רשאי לפסוק לנאשם שזוכה פיצוי בסכום שייראה לו בגין הוצאות הגנתו ומעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה. עם זאת, בהתאם לסעיף 80(ב) לחוק, הוגבל הסכום המקסימלי שניתן לפסוק במסגרת [תקנות סדר הדין הפלילי \(פיצויים בשל מעצר או מאסר\), תשמ"ב-1982](#) (להלן: "התקנות").

89. יצוין, כי לאחר שביקש וקיבל ב"כ המבקש ארכות על מנת להגיש אסמכתאות בדבר נזקיו, ביום 30.4.24 הוגש תצהיר מטעם המבקש, אשר אליו לא צורפו אסמכתאות כאמור. המבקש מסר כי התקשה לאתר מסמכים המעידים על הכנסותיו, וחלף זאת הפנה לנתונים אודות השכר הממוצע החודשי במשק בהולנד, באמרו כי הכנסותיו עומדות לכל הפחות על מכפלת שכר זה.

90. המבקש פירט בתצהירו, כי טרם מעצרו עבד בבית מסחר קמעונאי בו היה אמור להיכנס כשותף ואף רכש חנות לצורך כך, והעריך כי מחודש מאי 2022, אז נשללה חירותו עקב הליך ההסגרה, ועד חודש אפריל 2024 בו חתם על התצהיר, סבל אובדן הכנסה בסך 122,926 אירו. עוד טען, כי בשל ההליך המשפטי נאלץ למכור את החנות שרכש במחיר הפסד ונגרם לו נזק בסך של 50,000 אירו. בנוסף לכך, העריך המבקש כי נגרם לו נזק בסך 2,500,000 ₪ בשל מה שכינה "הרס חיי" בעקבות שלילת חירותו למשך חמישה חודשים בהולנד ולמשך שבעה חודשים בישראל; פגיעה בשמו הטוב; קושי להשתלב בשוק העבודה; עינוי דין מתמשך; פגיעה שנגרמה לבני משפחתו; צורך בעזרה מקצועית פסיכולוגית בסך 350 אירו לביקור; תשלום שכר טרחה לעורך דין בהולנד בסך כ-100,000 ₪; ותשלום שכר טרחה לעו"ד בישראל בסך כ-220,000 ₪. בסך הכל המבקש אמד את נזקיו נכון למועד חתימת התצהיר בסך שנע בין 3,657,289 ל-3,482,119 ₪.

91. כאמור לעיל, המבקש לא צירף כל אסמכתא אשר ביכולתה להוכיח את נזקיו. בנסיבות אלה, לא מצאתי שיש מקום לפסוק פיצויים על סמך טענות בעלמא, המפורטות בתצהיר, מבלי שהובאה ולו תשתית מינימלית להוכחתן. כמו כן, כפי שכבר צוין, החוק מגביל את סמכותו של בית המשפט לפסיקת פיצויים במסגרת סעיף 80 לחוק עבור מעצר ושכר טרחה בלבד. ככל שהמבקש סבור שנגרמו לו נזקים נוספים, ושיש ביכולתו להוכיחם, הרי שפתוחה בפניו הדרך להגיש תובענה אזרחית, ויעשה כחוכמתו.

92. לצד זאת, כפי שיפורט בהמשך, בענייננו מדובר במקרה מיוחד בו התמשכות ההליך אינה רובצת לפתחו של ב"כ המבקש, שהסכים תחילה להגיש את כל המוצגים, פינה את יומנו לכל מועד שקבע בית המשפט, למעט מועד אחד שנדחה בשל מחלת בא כוחו ובשל עתירה לגילוי ראיה שהוגשה לאחר קבלת תעודת החיסיון. בשל כך, בין היתר, מצאתי כי יש מקום לבוא לקראת המבקש בקביעת סכום הפיצוי במסגרת המגבלות הקבועות בחוק, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך.

הפיצוי בגין המעצר

93. אשר לפיצוי בגין התקופה בה שהה נאשם במעצר מאחורי סורג וברית, בסעיף 8(א) לתקנות נקבע: "סכום הפיצוי המרבי בעד יום מעצר או מאסר הוא החלק ה-25 של השכר החדשי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

הממוצע במשק ביום מתן החלטת בית המשפט לענין הפיצוי, כפי שקבע שר העבודה והרווחה בהודעה לפי [סעיף 198 לחוק הביטוח הלאומי \[נוסח משולב\]](#), תשכ"ח-1968".

94. המבקש נעצר תחילה עם הגעתו לארץ במעצר ימים לצרכי חקירה, ועם הגשת כתב האישום נעצר עד תום ההליכים. לאחר כשלושה חודשים בהם היה עצור מאחורי סורג וברית, הועבר למעצר באיזוק אלקטרוני למשך כחודשיים, ואז שוחרר למעצר בית, אשר כעבור שבועיים הוקלו תנאיו לכדי מעצר בית לילי, בו שהה עד להסרת התנאים, למעט צו עיכוב היציאה מן הארץ, ביום 27.4.23. המבקש תובע פיצוי בעד כל התקופה בה שהה במעצר ותחת תנאים מגבילים כמתואר לעיל.

פיצוי בגין מעצר הימים

95. ביום 1.9.22 הוסגר המבקש לישראל, וביום 2.9.22 הובא בפני שופט בית משפט השלום, אשר הורה על מעצרו לצרכי חקירה עד ליום 5.9.22. לגישתי אין מקום לפסוק פיצוי למבקש בגין מעצר הימים. תחילה ייאמר, כי אני סבורה שאין ממש בטענת המשיבה לפיה סעיף 80 לחוק אינו חל ביחס לפסיקת פיצוי בגין מעצר ימים, אלא [סעיף 38 לחוק סדר הדין הפלילי \(סמכויות אכיפה – מעצרים\)](#), תשנ"ו-1996 (להלן: [חוק המעצרים](#)). זאת מפני שסעיף 38 לחוק המעצרים חל מקום בו "נעצר אדם ושחרר בלא שהוגש נגדו כתב אישום", בעוד שבעניינינו הוגש כתב אישום נגד המבקש (יעקב קדמי [על סדר הדין בפלילים](#) חלק ראשון – הליכים שלפני משפט א' 140-141 (מהדורה מעודכנת, 2008)).

96. אומנם, יש קושי בכך שהמבקש נעצר לצרכי חקירה בישראל, לאחר שהמשיבה ערכה חיקור דין בהולנד במסגרתו חקרה את המבקש, כשגרסתו שם שימשה להערכתה שיש להסגירו לצורך העמדה לדין. עם זאת, דומני כי בסופו של יום, מאחר שמעצרו של המבקש לצרכי חקירה בישראל נמשך ימים בודדים בלבד, לא מדובר במעצר שאינו מידתי.

97. לפיכך, אני סבורה שיש לדחות את בקשת המבקש לקבלת פיצוי בגין מעצר הימים.

פיצוי בגין המעצר מאחורי סורג וברית

98. המבקש שהה במעצר מאחורי סורג וברית למשך 86 ימים, החל מיום 5.9.22 ועד ליום 30.11.22. לא נעלם מעיני כי תקופה זו קדמה למועד עדותו של גלעד, אשר קבעתי שלאחריו צריכה הייתה המשיבה לחזור מהאישום. עם זאת, אני סבורה כי גם התנהלותה של המשיבה קודם למועד זה הקשתה על ניהול הגנתו של המבקש והאריכה את המשפט ואת הפגיעה בחירותו מעבר לנדרש, כפי שיפורט להלן.

99. דומה, כי אלמלא התנהלות המשיבה מרגע תחילתו של ההליך עדותו של גלעד הייתה מתקיימת בשלב מוקדם בהרבה. כבר בישיבה הראשונה שהתקיימה ביום 2.10.22, לאחר שהוקרא כתב האישום ונמסרה התשובה לאישום, נקבעו שתי ישיבות הוכחות לימים 1.12.22 ו-15.12.22. ברם במהלך תקופה זאת העבירה המשיבה לב"כ המבקש חומרי חקירה נוספים, בימים

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

19.11.22 ו-21.11.22 ואף ארבעה ימים בלבד לפני ישיבת ההוכחות הראשונה ביום 27.11.22. בנוסף ביקשה המשיבה הארכת מועד להוצאת תעודת חיסיון, והתנגדה להצעת ב"כ המבקש להגיש בהסכמה את כלל המוצגים, בכך שעמדה על כך שהוא יתייצב לעדות. בשולי הדברים יוער, כי לו הסכימה המשיבה להצעה זו, לא היה צורך בהיעדת העדים מטעם הרשויות בהולנד באמצעות היוועדות חזותית, דבר שהוביל להתמשכות נוספת בהליך, בשל הקושי בתאום עם הרשויות בהולנד. יודגש, כי התעקשותה של המשיבה להעיד את העדים מטעם הרשויות בהולנד הייתה גורם מרכזי להתמשכותו של המשפט, כאשר רק בחודש יולי, לאחר שהמשיבה הצליחה להתגבר על אתגרים שונים הנוגעים לתיאום מועד הדיון עם הרשויות בהולנד ולהתקנת האמצעים הטכניים הדרושים, העידו עדים אלה.

100. בשל התנהלות זו ביקש ב"כ המבקש לדחות את ישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 1.12.22. בנוסף, לישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 15.12.22 הביאה המשיבה חמישה עדים, אשר גלעד לא היה ביניהם, ולבסוף העידו שני עדים בלבד. באותו היום גם העבירה המשיבה לראשונה לב"כ המבקש את תעודת החיסיון לפיה גלעד נפגש פעמיים עם איש מרות בשנת 2016. בתגובה הגיש ב"כ המבקש בקשה לגילוי ראייה חסויה אשר נדונה ביום 19.12.22, כך שישבת ההוכחות בה העיד גלעד נדחתה ליום 19.3.22. עינינו הרואות כי אלמלא התנהלותה של המשיבה, המשפט יכול היה להסתיים כבר באמצע חודש דצמבר, ולכל הפחות, אילו גלעד היה מעיד בחודש דצמבר ניתן היה לדעת כבר אז שיטען כי אינו זוכר דבר.

101. ושוב יודגש, כי מדובר בכתב אישום שעוסק באירועים שהתרחשו בשנים 2015-2016, כאשר כבר בשנת 2017 הסתיים עניינם של יתר המעורבים בפרשה. למרות זאת המתנה המשיבה עד לשנת 2020 על מנת להגיש את בקשת ההסגרה, ורק בשנת 2022 הוסגר לבסוף המבקש. במצב דברים זה היו למשיבה שנים רבות להתכונן למשפטו של המבקש, היא הייתה בעלת ניסיון מניהול ההליך נגד המעורבים האחרים, ואין הצדקה להתנהלותה ולכך שלא העבירה את כל חומרי החקירה עם הגשת כתב האישום כמו גם את תעודת החיסיון אשר עסקה באירועים משנת 2016.

102. לפיכך, בנסיבות העניין ומתוך הסתכלות במבט רחב על ההליך כולו ועל הנזק שנגרם למבקש כתוצאה ממנו, אני סבורה שיש מקום לפסוק למבקש פיצוי בגין כל התקופה בה שהה במעצר מאחורי סורג וברית. כמו כן, לאור הנזק הרב שנגרם למבקש שנותק ממרכז חייו ומבני משפחתו הגרעינית, החלטתי לפסוק לו את הסכום המקסימלי הניתן לפי התקנות.

פיצוי בגין המעצר באיזוק אלקטרוני

103. המבקש שהה במעצר באיזוק אלקטרוני למשך 60 ימים, החל מיום 1.12.20 ועד ליום 29.1.23. מעיון בתגובת המשיבה עולה, כי אף שלשיטתה לא ניתן לפסוק לפי סעיף 80 לחוק פיצוי בגין התקופה בה שהה המבקש במעצר בית, כפי שיפורט בהמשך, ניתן לעשות כן בשל התקופה בה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני. לצד זאת, המשיבה בתגובתה חולקת על אופן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

החישוב שערך ב"כ המבקש, במסגרתו ביקש סכום פיצויי זהה הן בגין התקופה בה שהה במעצר מאחורי סורג וברח והן בגין התקופה בה שהה במעצר באיזוק אלקטרוני.

104. יצוין, כי בחינת החלטות העוסקות בפיצויים לפי סעיף 80 לחוק מלמדות, שבית המשפט העליון לא התייחס במפורש לעצם האפשרות של פסיקת פיצוי לפי סעיף 80 לחוק בגין מעצר בפיקוח אלקטרוני. עם זאת, [מע"פ 5695/14 פלוני נ' מדינת ישראל](#) (02.09.15) (להלן: "עניין פלוני"), עולה כי המסקנה המתבקשת מהגדרתו בחוק המעצרים של המעצר באיזוק אלקטרוני "מעצר" ולא כחלק מתנאי "שחרור", היא שהדבר אפשרי, וכך צוין שם:

"בכל הנוגע [לסעיף 80 לחוק העונשין](#), תקנות הפיצויים מורות כי הפיצוי ישולם רק בגין ימי מעצר ומאסר בפועל, ולא עבור ימים שבהם הנאשם שהה בחלופות מעצר כגון מעצר בית [...] מעניין לציין בהקשר זה, כי **במסגרת תיקון מס' 11 לחוק המעצרים, שנכנס לתוקפו לאחרונה, נקבע כי מעצר בית בתנאי פיקוח אלקטרוני מהווה "מעצר", ולא עוד "שחרור" כפי שנהוג היה לכנות שחרור ממעצר בתנאים מגבילים**" (שם פסקה 38; ההדגשות הוספו).

105. נראה אם כן, שנוכח הגדרתו הברורה של המעצר בפיקוח אלקטרוני כסוג של מעצר, ניתן לפסוק בגינו פיצוי. על רקע האמור מעניין להיווכח שבתי המשפט לא הרבו עד כה לפסוק פיצוי בגין מעצר באיזוק אלקטרוני, ויש מבניהם מי שסברו שהדבר אינו אפשרי, בציינם כי אף שבמעצר באיזוק אלקטרוני ישנם מאפיינים של שלילת חירות, פגיעה זו אינה דומה לפגיעתו של מעצר מאחורי סורג וברח, ולכן למשל נקבע כי אין מקום לנכות את ימי המעצר באיזוק אלקטרוני מתקופת המאסר ([ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל](#), פסקה 33 (20.04.16)).

106. בת"פ (שלום ת"א) 14925-07-15 [יעקב שיר נ' מדינת ישראל](#) (7.8.16), דחה בית המשפט בקשה להטיל פיצוי בגין שהייה במעצר בית בתנאים של איזוק אלקטרוני. גם בתפ"ח (מחוזי ב"ש) 67631-12-15 [מדינת ישראל נ' חליל נמרי](#) (28.1.19) קבע בית המשפט כי "על פי התקנות אין זכות לפיצוי בגין תקופת מעצר בפיקוח אלקטרוני, אם כי תקופת הפיקוח האלקטרוני נלקחה בחשבון הנסיבות האישיות" (שם, פסקה 65); ואילו בת"פ (שלום טב') 50180-07-14 [דוד קמרי נ' מדינת ישראל](#) (4.12.22) סבר בית המשפט כי "השאלה האם מעצר בפיקוח אלקטרוני דינו כמעצר ממש בהקשר לפסיקת פיצויים, הינה שאלה מהותית המחייבת בירור נפרד החורג מן הנדרש במקרה דנן, זאת מאחר שהמבקש לא עותר לפסיקת פיצוי בגין תקופה זו" (שם, פסקה 23). דוגמה למקרה בו סבר בית המשפט כי ניתן לפסוק פיצוי בגין מעצר באיזוק אלקטרוני ניתן למצוא [בצ"א \(שלום רחובות\) 25795-03-17 רומן אגרונוב נ' מדינת ישראל](#) (13.3.17) (עם זאת, יוער שההנמקה שם המתייחסת לפגיעה בחירות רלוונטית גם לימים בהם שוהה נאשם ב"מעצר בית", שכפי שיפורט לעיל אין לפסוק בשל ימים אלה פיצוי לפי סעיף 80 לחוק).

107. לדידי, לאור הגדרתו בחוק המעצרים של המעצר באיזוק אלקטרוני כמעצר, ובשים לב לדברים שצוטטו לעיל בעניין פלוני, ניתן לפסוק פיצוי לפי סעיף 80 לחוק בגין מעצר באיזוק אלקטרוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

(ראו לעניין זה גם [ע"פ 4492/01 עשור נ' מדינת ישראל](#), פ"ס נז(3), פסקה 12 (2003) (להלן: "עניין עשור")). עם זאת, כפי שטענה המשיבה, יש לעשות זאת תוך התחשבות בכך שמדובר במעצר אשר שלילת החירות בו פחותה מזו של מעצר מאחורי סורג וברית, והדבר יבוא לידי ביטוי בכך שעבור תקופת המעצר באיזוק אלקטרוני ייפסק סכום נמוך יותר מזה שייפסק עבור תקופת המעצר מאחורי סורג וברית.

108. אינדיקציה ליחס המתאים בין הסכום שראוי לפסוק בגין מעצר מאחורי סורג וברית לבין מעצר באיזוק אלקטרוני ניתן לקבל מסעיף 61(א) לחוק המעצרים, אשר קובע כי בעוד שמי שעצור ומשפטו לא הסתיים והיה עצור תקופה מצטברת של תשעה חודשים ישוחרר, אדם שהיה עצור באיזוק אלקטרוני ישוחרר רק לאחר 18 חודשים. כלומר, יחס לפיו יום מעצר באיזוק אלקטרוני שוו כמחצית מיום מעצר מאחורי סורג וברית. דוגמה ממשית ניתן למצוא בת"א (שלום י-ם) 8320-11-13 **אלי בן אבו נ' מדינת ישראל** (29.7.18), שם פסק בית המשפט סכום של 35,000 ₪ לתובע אשר שהה במשך ארבעה וחצי חודשים בתנאי מעצר בית באיזוק אלקטרוני, כלומר כ- 260 ₪ עבור כל יום מעצר.

109. לפיכך, אני סבורה שיש מקום לפסוק למבקש פיצוי בגין כל התקופה בה שהה במעצר באיזוק אלקטרוני, כאשר כל יום במעצר כאמור יחושב כמחצית מהסכום עבור כל יום מעצר מאחורי סורג וברית.

פיצוי בגין מעצר הבית ומעצר הבית הלילי

110. המבקש שהה 14 ימים במעצר בית מלא מיום 30.1.23 עד ליום 13.2.23, וכן שהה 83 ימים במעצר בית לילי מיום 13.2.23 עד ליום 27.4.24. בעניין זה יש ממש בטענת המשיבה לפיה לא ניתן לפסוק פיצוי לפי סעיף 80 לחוק בגין השהיה בתנאים מגבילים, שכן אלה נחשבים לתנאי שחרור ולא לתנאי מעצר, שרק בגינם ניתן לפסוק פיצוי על פיו.

111. בית המשפט התייחס לכך בעניין עשור: "[סעיף 80\(א\) לחוק העונשין](#) עוסק אך ורק במעצר במתקן כליאה רשמי, ואיננו חל על נאשם אשר שוחרר לחלופה שבעגה המקובלת נהוג לכנותה בשם "מעצר בית" (שם, פסקה 12). יצוין כי פסק הדין בעניין עשור ניתן שנים לפני שנכנס לתוקפו תיקון מס' 11 לחוק המעצרים, אשר עיגן את השימוש במעצר באיזוק אלקטרוני, ועל כן התייחסותו למעצר במתקן כליאה רשמי בלבד.

112. עוד נאמר בעניין עשור כי "התוצאה שלפיה נאשם, או חשוד, אינו יכול לזכות בפיצוי לפי [סעיף 80 לחוק העונשין](#) או לפי סעיף 38 לחוק המעצרים בגין התקופה שבה היה משוחרר בתנאים מגבילים – ויהיו אלה קשים ככל שיהיו – אינה קלה, וראוי שהמחוקק ישקול להרחיב את ההסדרים החקיקתיים הקיימים באופן שהללו יכללו אפשרות לפסוק פיצוי גם בגין הגבלת חירות פחותה ממעצר" (שם, פסקה 12). עם זאת, קריאה זו נותרה ללא מענה, ונכון למועד זה, המחוקק בחר שלא לקבוע מפורשות בחוק שניתן לפסוק פיצוי לפי סעיף 80 לחוק גם בגין מעצר בית ותנאים מגבילים.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

113. עם זאת, [בע"פ 5923/07](#) ראשיד שתיאורי נ' מדינת ישראל (6.4.09), נקבע כי "במסגרת שיקולי הצדק הנשקלים בעילה השנייה הכלולה בסעיף 80 [לחוק], ובמסגרת הערכת הסבל שהיה מנת חלקו של נאשם שזוכה, ניתן לתת את הדעת גם להשלכותיהם של תנאים מגבילים שהוטלו על נאשם, לרבות מעצר בית, כך במיוחד כשמשך חלותם של התנאים או של מעצר הבית, ממושך הוא. אכן, תנאים מגבילים עלולים לטמון בחובם פגיעה בחירותו של הנאשם או החשוד" (שם, פסקה 27).

114. לפיכך, אני דוחה את הבקשה לפצות את המבקש בגין התקופה שבה שהה במעצר בית ובמעצר בית לילי. עם זאת, כפי שצוין, נוכח נסיבותיו הייחודיות של המבקש בעניינו והעובדה שגם בעת ששהה אך בתנאים מגבילים שאינם מעצר, עדיין נמנע ממנו לשוב למרכז חיייו בהולנד, הנזק המתמשך שנגרם למבקש יתבטא בכך שאפסוק לו את הסכום המרבי הניתן בגין התקופה בה שהה במעצר מאחורי סורג וברית.

115. על פי אתר הביטוח הלאומי, השכר החודשי הממוצע במשק נכון ליום מתן ההחלטה בבקשה, עומד על סך 12,379 ש"ח, והחלק ה-25 שלו הוא 495.16 ₪. סכום זה ישמש כבסיס לפסיקת פיצוי בגין כל יום מעצר מאחורי סורג וברית. על כן בגין 86 ימי מעצר מאחורי סורג וברית ייפסק למבקש סך 42,583.76 ₪. עבור כל יום מעצר באיזוק אלקטרוני אפסוק 247.58 ₪, ובגין 60 ימי מעצר באיזוק אלקטרוני ייפסקו למבקש סך 14,854.8 ₪. בסך הכל 57,438.56 ₪.

פיצוי בעד הוצאות ההגנה ושכר טרחה

116. לבקשת המבקש לפסוק לו את שכר הטרחה ששילם בפועל לב"כ במלואו, אין על מה לסמוך, היות שבית המשפט מחויב לפעול בגדר דלת אמותיה של תקנה 9 לתקנות, אשר קובעת כך:

9. (א) הסכום המרבי לתשלום הוצאות הגנתו של עצור או של נאשם לפי [סעיף 32\(א\) לחוק סדר הדין הפלילי](#) או לפי [סעיף 80 לחוק העונשין](#), יהיה כמפורט בתוספת.

(ב) נוכח בית המשפט שבנסיבות הענין מן הצדק לקבוע לעצור או לנאשם תשלום הוצאות בעד שכר טרחת עורך דין גבוה מזה שנקבע בפריט המתאים בתוספת, רשאי הוא לקבוע סכום גבוה יותר בשיעור שלא יעלה על חמישים אחוזים מהסכום הקבוע באותו פריט.

(ג) פסק בית המשפט שכר טרחת עורך דין לפי תקנה זו ייווסף לסכום שנפסק כאמור סכום השווה למס ערך מוסף החל עליו, ודינו של סכום שהוסף כאמור כדין שכר הטרחה שנפסק.

117. משכך, יש לפסוק למבקש הוצאות בגין שכר טרחה בהתאם לסכומים שנקבעו בתוספת. כמו כן, לאור הקביעה שהיה יסוד להאשמה, וכי נקודת הזמן הקריטית והרלוונטית בה הייתה צריכה המשיבה להעריך מצבה מחדש ולחזור מהאישום היא מועד עדותו של גלעד, החלטתי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

לפסוק למבקש הוצאות רק עבור הדיונים שהתקיימו לאחר עדותו של גלעד, קרי לאחר יום 19.3.23. עם זאת, אני סבורה כי בנסיבות העניין יש מקום לפסוק תוספת לשכר טרחה הקבוע בתוספת, בשיעור נוסף של חמישים אחוזים מהסכום הקבוע בתקנות, לפי תקנה 9(ב) לתקנות. זאת שכן מדובר בענייננו בתיק ייחודי לניהול נוכח העובדה שהמבקש היה אזרח ותושב הולנד שהוסגר לישראל ונאלץ לשהות בה כשנה במנותק מבני משפחתו, מקום עבודתו ושירותי הבריאות להם נזקק, ונוכח המאמצים שנדרשו מב"כ המבקש ללמוד את הראיות שהועברו לידי פועם אחר פעם ולכלכל את טענות הגנתו בהתאם, לערוך היכרות עם מאפיינים בדין ההולנדי, ולהתאים את לוח הזמנים שלו באופן שיאפשר את החשת המשפט על מנת שהמבקש יוכל לחזור אל מדינתו ואל חייו.

118. על פי התוספת, הסכום המקסימלי שניתן לפסוק עבור ישיבה נוספת שהתקיימה אחרי הישיבה הראשונה עומד על 1,376 ₪, ולאחר תוספת בשיעור 50% מסכום זה, הסכום עומד על 2,064 ₪ לישיבה. בענייננו, לאחר מועד הדיון בו העיד גלעד ביום 19.3.23, נערכו 6 ישיבות (במועדים 20.3.23, 2.5.23, 27.6.23, 3.7.23, 20.9.23 ו-26.9.23). יוער, כי בדיון מיום 27.6.23 נפסקו לב"כ המבקש הוצאות בסכום של 5,000 ₪ וכי בדיון מיום 26.9.23 ניתנה הכרעת דינו של המבקש לאחר שחזרה המשיבה מהאישום.

119. כלומר, בסך הכל ייפסקו למבקש הוצאות שכר טרחה בגין ההליך העיקרי בסכום של 12,384 ₪.

120. אשר להליך המעצר, כל הדיונים בהליך זה התקיימו קודם ליום 19.3.23 בו העיד גלעד, אולם אני סבורה כי בנסיבות העניין יש מקום לפסוק החזר שכר טרחה עבור כל הדיונים בהליך המעצר, וזאת לאור התנהלות הבעייתית של המשיבה, אשר העבירה יותר מפעם חומרי חקירה נוספים אשר הצריכו למידה, ובכך גרמה להיארכות המעצר ולהימשכות והוספת דיונים בהליך זה.

121. במסגרת הליך המעצר התקיימו הדיונים כדלקמן: ביום 5.9.22 התקיימה ישיבה ראשונה בה נדונה בקשת המשיבה למעצר המבקש עד תום ההליכים – 4,587 ₪; בימים 19.9.22 ו-22.9.22 התקיימו שתי ישיבות נוספות – בגין כל ישיבה 1,376 ₪ וסך הכל 2,752 ₪; ביום 11.10.22 נדון ערר בבית המשפט העליון (בש"פ 6540/22) – 4,587 ₪; ביום 3.11.22 התקיימה ישיבה נוספת בבית המשפט המחוזי – 1,376 ₪; ביום 10.11.22 נדון ערר נוסף בבית המשפט העליון (בש"פ 7413/22) – 4,587 ₪; בימים 24.11.22, 27.11.22 ו-30.11.22 התקיימו שלוש ישיבות בבית המשפט המחוזי – בגין כל ישיבה 1,376 ₪ ובסך הכל 4,128 ₪; ביום 7.12.22 נדון ערר שלישי שהוגש בבית המשפט העליון (בש"פ 8060/22) – 4,587 ₪; ביום 25.1.23 התקיים דיון בבקשה לעיון חוזר בבית המשפט המחוזי – 4,587 ₪; ביום 29.1.23 התקיים דיון נוסף בבקשה לעיון חוזר – 1,376 ₪; ביום 7.2.23 נדון ערר רביעי שהוגש בבית המשפט העליון – 4,587 ₪; ביום 27.4.23 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי – 1,376 ₪.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6799-09-22 מדינת ישראל נ' הארון

122. בסך הכל מדובר בסכום של 38,530 ₪, ובתוספת שיעור של 50%, ייפסקו למבקש בסך הכל הוצאות שכר טרחה בגין הליך המעצר בסכום של 57,795 ₪.

123. בסך הכל ייפסקו הוצאות שכר טרחה בסכום של 70,179 ₪.

סיכומו של דבר

124. לנוכח האמור, אני פוסקת למבקש בהתאם להוראות סעיף 80 לחוק, סכום כולל בסך 127,617.56 ₪. סכום זה ישולם בתוך 60 יום מהיום.

המזכירות תשלח החלטתי זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשפ"ד, 03 מאי 2024, בהעדר הצדדים.

חנה מרים לומפ

חנה מרים לומפ, שופטת